

Raamattu-enitenluettu kirja maapallolla

Sisäänjohtaminen Jumalan pelastussuunnitelmaan

Maapallolla enitenlevinneitten kirjojen joukossa Raamattu ottaa ylivoimaisesti suurella laajuudella ensimmäisen sijan. Yksistään vuodesta 1960 vuoteen 2010 myytiin noin 3,9 miljardia kappaletta maailmanlaajuisesti. Tammikuussa 2015 sitä oli käännetty raamattuseurojen maailmanliiton tiedon mukaan 542 kielelle ja murteelle. Raamattu on ainoa kirja, joka antaa meille informaation ajan alusta aina siihen asti, mitä lopussa on tapahtuva. Siinä on jo edeltäkirjoitettuna muistiin koko ihmiskunnan historia. Myös se, mitä nyt tapahtuu, on edeltäsanottu Vanhan ja Uuden Testamentin raamatullisessa profetiassa.

Tämä selvitys on hyväntahtoisesti suunnattu kaikille kansoille ja kielille koko maanpiirin yllä. Kuuden pääuskonnon: juutalaisuuden, kristinuskon, islamilaisuuden, taolaisuuden, buddhalaisuuden ja hindulaisuuden rinnalla monet laajentavat lukumäärän kahdeksitoista maailmanuskonnoksi. On liiankin ymmärrettävää, että kaikki väittävät itsestään uskovansa oikean. Sitten on olemassa vielä monia luonnon- ja heimouskontoja. Kaikki ovat vakuuttuneita siitä, että ovat oikealla tiellä, oikeassa uskonnossa. Voiko ylipäänsä olla olemassa oikeaa uskontoa, joka on syntynyt ajan kuluessa ja on lähtöisin jostakin kuolevaisesta ihmisestä? Tietenkin henkilökohtainen perusvakaumus ja ihmisarvo ovat koskemattomia, sillä jokaisella ihmisellä on oikeus uskoa se, mitä pitää oikeana. Kuitenkin pitää paikkansa myös se, että jokaiselta ihmisen aloittamalta uskonolta puuttuu lopullisuus, todellinen absoluutti, joka on jokaisen epäilyksen yläpuolella. Uskonnolliset virtaukset ovat ajallisia ja, tarkasti otettuna, kuuluvat vain tätä ohimenevää elämää varten. Jokaisella filosofialla ja ideologialla, myös teologialla, on omat ihmisrajansa ja jättävät lopulta vastaamatta ratkaiseviin kysymyksiin.

On asioita, jotka eivät täysin ole meidän arviointimme hallinnassa, mutta jotka itsessään ovat lopullisia. Se, että ihminen luotiin Luojan kuvaksi ja varustettiin luovilla kyvyillä, on yksi sellainen tosiasia. Epäuskon ja tottelemattomuuden kautta on ihmiskunta erotettu syntiinlankeemuksen kautta paratiisissa iankaikkisesta yhteydestä elävän Jumalan kanssa ja on annettu kuolemalle alttiiksi, eikä mikään elämässä ole niin varmaa kuin kuolema.

Kaikella ajallisella on alku ja tulee olemaan loppu. Vain, mikä ei ole milloin-

kaan alkanut, se ei myös milloinkaan tule päättymään. Pääsyä iankaikkisuuteen ei ole asetettu meille kehossa. Meidän syntymämme oli meidän sisäänastumisemme aikaan. Ajallisina luotuina meillä ei automaattisesti ole iankaikkista elämää: sen voi antaa meille vain iankaikkinen Jumala.

Ainoa kirja, jota oikeutetusti kutsutaan Pyhiksi Kirjoituksiksi ja Jumalan Sanaksi, on Raamattu. Sitä me olemme tutkiva yhdessä muutamina tärkeinä aiheina. Vain siinä kuvataan meille kaikki — taivaan ja maan synnystä — aina ajan loppuun asti ja siitä pitemmälle.

Ennenkuin käymme käsittelemään sitä, mikä menee ajallisen yläpuolelle, me haluamme tarkastella iankaikkisen sisäänastumista ajan tapahtumiin. Ensimmäisessä näemme Jumalan luomisessa. Universumin majesteettinen luominen on tosiasia, ja se edellyttää Luojan jokaisen loogisesti ajattelevan ihmisen kohdalla. Kaikkien eliöiden jumalallinen järjestys vedessä, maan päällä ja ilmassa, kaikki kasvit, kaikki puut, kylvö ja elonkorjuu, lisääntyminen näkyvän luomakunnan sisällä — kaikki pysyy voimassa Luojan elävänä oma-todistuksena. Mitä esimerkiksi evoluutioteoria on korjaava viittauksella jumalalliseen luomistodellisuuteen? Sehän on vain toivoton yritys kieltää luomakunta ja sen Luoja. Se on vain joku teoria, kun taas luomakunta itse on tosiasia. Todistetut tosiasiat puhuvat yksikertaisesti puolestaan. Tähän päivään asti kaikki tuovat esiin omaa lajiaan, niinkuin Luoja sen sanoi (1Moos1:12). Jos ihminen on kuullut Jumalan kaikkivaltiudesta ja kaikkialla läsnäolosta, niin hän voi nähdä ne hengellisesti avatuin silmin luomakunnassa.

Ihmiskunta on omassa historiassaan alusta asti traagisten tapahtumien saattama, jotka yhä uudelleen ovat järkyttäneet monien uskoa. Taivaan Herra ei ole vielä astunut kuningasvaltaansa maan päälle. Vielä hallitsee pimeyden maailman ruhtinas, jonka vaikutuksen alla koko ihmiskunta on. Vain kun yksilö vetäytyy pahan vaikutuksesta henkilökohtaisesti koetun kääntymyksen kautta Lunastajan puoleen, avautuu hän jumalalliselle vaikutukselle. Isä meidän rukouksessa me rukoilemme yhä vielä: „Tulkoon Sinun valtakuntasi!” Ja se tulee varmasti! Se aika on lähellä. Ajan merkit viittaavat siihen.

Ojentautumiseksi

Raamattu, Vanha Testamentti, kirjoitettiin ensin hebreaksi. Hebrean oli ensimmäisinä 1750 vuotena, Baabelin torninrakentamiseen asti ainoa kieli maan päällä (1Moos 11:6-7). 1Moos 14:13:ssa Aabrahamia kutsuttiin „hebrealaiseksi-

si”. 2Moos 7:ssä Mooses sanoi faaraolle: „**Herra, hebrealaisten Jumala, on lähettänyt minut sinun luoksesi ja käskenyt sanoa: Päästä minun kansani palvelemaan minua erämaassa.**” Herra Jeesus puhui taivaseenastumisensa jälkeen hebreankielellä, näin kuuluu Paavalin todistus: „**ja me kaikki kaaduumme maahan, ja minä kuulin äänen sanovan minulle hebreankielellä ...**” (Apt 26:14). Hebreankielessä on henkilöillä ja nimillä, samoin paikannimillä usein jokin merkitys, joka käännoksissä muilla kielillä ei aina tule esiin.

Vanha Testamentti päättyy profeetta Malakialla, joka eli noin 400 vuotta ennen Kristusta. Siihen aikaan asti oli olemassa viisi Mooseksen kirjaa, profeetat ja psalmit kirjakääröinä. Vasta aikavälillä 300 vuoteen 200 ennen Kristusta koottiin Vanha Testamentti yhteen kokonaisuudeksi 39 kirjoitettua. Yksittäiset kirjakääröt säilyivät olemassa myös vielä edelleen. Qumranissa Kuolleen meren rannalla on löydetty vuosien 1947 ja 1956 välillä vanhimmat tunnetut Raamatun käsikirjoitukset, joiden joukossa yksi 7,3 m pitkä lähes vahingoittumaton Jesajan kirjan kirjakäärö, psalmit ja Danielin kirja. Ne ovat nähtävissä „kirjojen pyhäinjäännösritiinissä” Israel-museossa Jerusalemissa. Jeesus, meidän Herramme ja Lunastajamme, on painottanut Luuk 24:44-45:ssä vielä kolmi-jakoisuutta Mooseksen lakiin, psalmeihin ja profeettoihin: „**kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profetoissa ja psalmeissa.**” Kerran Hän luki synagoogassa Nasaretissa profeetta Jesajan kirjakääröstä (Jes 6:1) ja sanoi sitten: „**Tänä päivänä tämä Kirjoitus on käynyt toteen teidän silmienne edessä**” (Luuk 4:16-21). Tosiasiallisesti siihen aikaan täyttyi Vanhasta Testamentista yli sata profetiaa, jotka kuuluivat Jumalan pelastussuunnitelmaan.

Hebrealaisen Vanhan Testamentin käänsivät juutalaiset oppineet vasta n. 250 ennen Kristusta Alexandriassa, Egyptissä senaikaiselle kreikkalaiselle maailmankielelle. Hebrealaiset toora-oppineet Israelissa eivät kuitenkaan hyväksyneet sitä „Septuaginta LXX:nä” kutsutuksi käännokseksi. Jo siinä ovat arvokkaat ja tärkeät tarkoituserkitykset, jotka hebrealaisesta tekstistä tulevat helposti esiin, mutta eivät useinkaan enää ole lukijalle tuttuja. Sentähden tulee tässä selvityksessä tuoda esiin alkuperäinen merkitys, missä se on välttämätöntä, niin kuin se hebrealaisesta tekstistä käsin on selvää. Vieläpä he, jotka hallitsevat useampia kieliä, ovat Jumalan paljastamisen ja Hengen avun tarpeessa. Me uskomme ehdottomaan Pyhien Kirjoitusten innoitukseen, jotka itsessään ovat todistaneet itsensä Vanhan ja Uuden Testamentin täydellisen yhtäpitävyyden kautta.

Uusi Testamentti 27 kirjoineen syntyi ensimmäisten kristillisten vuosisatojen kuluessa „kanoniksi” – ohjenuoraksi. Ensiksi tapahtui se, mitä Luukas alustaen tuo esiin evankeliumissaan: **„Tunnettua on, että monet ovat ryhtyneet kirjoittamaan kuvausta niistä tapahtumista, jotka ovat toteutuneet meidän keskuudessamme.”** Niistä monista jäi jäljelle neljä: nimittäin Matteus, Markus, Luukas ja Johannes, joiden muistiinpanot hyväksyttiin „evankeliumeina” raamatulliseen kanoniin. He olivat määrättyt jättämään jälkeen seuraaville sukupolville sen, mitä Jeesuksen Kristuksen elämässä ja toiminnassa on tapahtunut, ja mikä kuului pelastushistoriaan. Jokaisella evankeliumilla on oma erityisluonteensa. Monipuolisuudessaan ne antavat laaja-alaisen kuvan meidän Herrastamme ja Lunastajastamme, alkaen Hänen syntymällään aina Hänen taivaaseenastumiseensa asti.

Matteus esimerkiksi tuo heti esiin todistuksen, että Kristuksen syntymän myötä on täyttynyt profetia Jes 7:14:stä: **„Katso, neitsyt on tuleva raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel”** (1:18-25). Luvussa 2:1-6 hän kertoo syntymästä Beetlehemissä ja painottaa lupauksen täyttymistä Miika 5:stä: **„Mutta sinä, Beetlehem ... sinusta on tuleva esiin hän, joka on oleva hallitsija Israelissa!”**

Markus aloittaa kahdella vanhatestamentillisellä profetialla, jotka koskevat Johannes Kastajan palvelustehtävää, nimittäin Jesaja 40:3: **„ ... ääni kuuluu erämaassa: »Valmistakaa tie Herralle!«** ja Malakia 3:1: **„Katso, Minä lähetän palvelijani Minun edelläni ...”**

Luukas kuvaa heti ensimmäisessä luvussa enkeli Gabrielin vierailun Sakariiaan luona temppelissä, jolle hän edeltä puhui Johannes Kastajan syntymän, ja enkeli Gabrielin vierailun Marian luona, jolle hän ilmoitti Lunastajan syntymän: **„Niin enkeli sanoi hänelle: »Älä pelkää, Maria, sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä! Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnyttät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus (hebr.:Jahshua).«”**

Johannes menee takaisin aivan alkuun ja todistaa: **„Alussa oli Sana ...”** (Joh 1:1). **„Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme ...”** (Jae 14).

Vasta hän, joka lukee kaikki neljä evankeliumia, saa kokonaiskuvan meidän Lunastajamme elämästä ja toiminnasta, palvelustehtävästä, kärsimyksestä ja kuolemasta, kuolleistaylösnousemuksesta ja taivaaseenastumisesta pelastushistorian kohokohtana, niinkuin se jo Vanhassa Testamentissa ilmoitettiin.

Evankeliumeja seurasi alkuseurakunnan „apostolien teot”, sitten apostolien kirjeet ja lopuksi „Jeesuksen Kristuksen ilmestys”, joka tuli apostoli Johannek-

sen osaksi kreikkalaisella Patmoksen saarella.

Ensiksi evankeliumit ja myös apostolien teot on luettu ja annettu eteenpäin paikallisseurakunnissa: *„Ja kun tämä kirje on luettu teille, niin toimittakaa, että se luetaan Laodikeankin seurakunnassa ja että myös te luette Laodikeasta tulevan kirjeen”* (Kol 4:16). Julistus meni kaikkeen maailmaan, niinkuin Herra oli sen lähetyksensä käsenyt.

Nykyaikaisen kirjapainon keksimiseen asti 15. vuosisadalla kirjoitettiin tekstit puhtaaksi aina käsin. Toisille kielille kääntämisen myötä tuli kappaleisiin jako ja sitten jakeisiin jaoittaminen. Vielä kerran tulee tulla esiinnostetuksi, että se ei ole monien käännösten vertaamiset — niin arvokkaita kuin ne saattavat ollakin — , jotka tuovat selvyuden, vaan että vain Jumalan Henki tutkii todella Jumalan syvyydet (1Kor 2:10) ja johtaa sisään koko totuuteen (Joh 16:13). Kirjaimen, kirjoitetun Sanan täytyy tulla meille paljastetuksi, eläväksi Sanaksi. Jumalan Sana pysyy iankaikkisesti (1Piet 1:25; Jes 40:8).

Hän, joka todella uskoo, antaa Jumalan vahvistetun Sanan päteä

Me kysymme, ja Jumala vastaa Sanansa kautta: Mitä Jumalalla on sanottavana meille Vanhan Testamentin kautta? Mitä Jumala on lahjoittanut meille Uuden Testamentin kautta? Mikä on totinen usko ja mikä väärä usko? Onko se asemansa saavuttanut kristinusko, ovatko monet kirkot Jeesuksen Kristuksen seurakunta?

Kaikille, jotka käsittelevät tätä aihetta, on tunnettua, että Vanhassa Testamentissa annettiin lupaukset, jotka uusitamentillisen pelastusajan kuluessa toteutuvat. On myös tunnettua, että Pyhiä Kirjoituksia tulkitaan eri tavoin kristikunnan sisällä. Se alkaa jo Raamatun ensimmäisen jakeen kohdalla ja päättyy viimeisen jakeen myötä.

Tässä tulee tulla esiinnäytetyksi, että Jumala todella on vain alkuperäisessä Sanassaan ja puhuu meille sen kautta, ja kuinka vihollinen Jumalan vastustajana on tulkintojen kautta luikerrellut sisään ja on johtanut ihmiset harhaan uskonnollisella tavalla. Se on Jumalan Sanan ensimmäinen kieroönkääntäjä, joka, niinkuin 1Moos 3:ssa kuvataan, seisoi Eevan edessä väitteen kanssa: *„Onko Jumala todellakin sanonut...?”* mikä kylvi epäilyksen ja niin syntiinlankeemuksen, joka aiheutti erotuksen Jumalasta. Yhä vielä se asettaa kyseenalaiseksi

sen, mitä Jumala on sanonut, ja antaa oman tulkintansa. Se tekee vaikutuksensa, missä vain voi — vieläpä teologisissa oppituolessa — se ruokkii tiedonjanoisten järkeä, jotka mielellään syövät tiedon puusta, vaikka tällä yhä vielä on seurauksena hengellinen kuolema.

Jumala/Elohim — HERRA/JAHWEH Arvokkaat vertailut

Sepuaginta kääntää hebrealaisen sanan »Elohim«, joka 1Moos 1, jae 1 alkaen on kirjoitettuna Raamatussa kaikenkaikkiaan 3526 kertaa ja meidän Raamatussa „Jumalalla” toistetaan, »Theoksena« ja sanana »Jahweh«/JHWH, joka meidän Raamatussa on kirjoitettuna 1Moos 2:4 alkaen 4024 kertaa »HERRANA«, »Kyrios«. Sanayhdisteen »Elohim-Jahweh«/„HERRA Jumala ” me löydämme Raamatusta 6356 kertaa.

Jokaiselle hebrealaiselle oli ja on selvää, että »Elohimilla« on tarkoitettu ainoaa, yhtä Jumalaa, taivaan ja maan Luojaa. Hän on nimittäin jo Vanhassa Testamentissa esittäytynyt »Ainoana«, joka on Hän. HÄN, Iankaikkinen, ei ole olemassa jossakin persoona-monikossa, vaan tekee itsensä tiettäväksi paljastamisensa (teofania) moninaisuudessa Luojana, Varjelijana, Lunastajana, Kuningaana, Tuomarina jne. . Ne eivät ole nimiä, vaan henkilökohtaisia Jumalaan viittaavia ominaisuuksia. Jumalan nimi ei ole „Luoja”, Hän *on* luoja. HÄN ei ole nimeltään „Kuningas”, Hän *on* kuningas. HÄN ei ole nimeltään „Tuomari”, Hän *on* tuomari. HÄN ei ole nimeltään „Pelastaja”, Hän *on* pelastaja, jne. – ja kuitenkin Hän on aina **sama**.

Vain muutamia esimerkkejä: 1Moos 14:19:ssä Hän astuu esiin »**El Elyoni-na**« – Jumalana, Korkeimpana : „...*Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein – El Elyon, taivaan ja maan luoja.*”

1Moos 17:1:ssä Hän ilmestyy Aabrahamille »**El Shaddaina**« – kaikkivaltiaana Jumalana: „*Minä olen Jumala, Kaikkivaltias – El Shaddai: vaella minun edessäni ja ole oikeamielinen.*”

1Moos 21:33on kirjoitettu »**El Olam**« — iankaikkinen Jumala: „*Aabraham ... huusi siinä avuksi Herran, iankaikkisen Jumalan nimeä – El Olam.*”

Jesajassa 9:5-6 me löydämme lupauksen Pojan syntymästä: „...*Hänen nimensä ihmeellinen neuvonantaja, väkevä Jumala – El Gibbor, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas ...*”

Kaikki hebrealaiset sanat, jotka ovat **El**-alkuisia tai ovat **-el**-loppuisia, todis-

tavat Jumalasta. Samoin kaikilla sanoilla, jotka ovat **Jah-** alkuisia tai **-jah-** loppuisia, on viittaus JAHWEH:een, HERRAAN. Tämä on ehdottoman tärkeää ja sulkee pois jokaisen tulkinnan. Näin esimerkiksi merkitsee »**Immanu-el**« „Jumala meidän kanssamme”; »**Isra-el**« = „Jumalan taistelija”; »**Beth-el**« = „Jumalan huone”; »**Dani-el**« = „Jumala on tuomari”; »**Eli-jah**« = „JAHWEH on Jumala”; »**Jesa-jah**« = „JAHWEH on pelastus”, »**Hallelu-jah**« = „ylistäkää JAHWEH:a” jne.

Pyhä **Liitonimi** »JAHWEH«, niinkuin se on kirjoitettu hebrealaisessa alkutekstissä, on erityisestä merkityksestä. Niinkuin jo mainittiin, käännettiin »Elohim« „Theoksena” ja »JAHWEH« „Kyrioksena”. Tämä ei vastaa täysin alkuperäistä merkitystä. Kyrios on hallitsija – se voi olla kuningas tai muuten joku valtiastalon johtaja, **mutta ei ilmaise enempää Jumalan nimen paljastamista**, niinkuin me sen löydämme todistettuna 2Moos 6:ssa, jakeet 2 ja 3: „**Siellä puhui Elohim – Jumala Moosekselle ja sanoi hänelle: »MINÄ olen JAHWEH – HERRA. MINÄ olen ilmestynyt Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille El Shaddain, – ,kaikkivaltiaana Jumalana', mutta Nimelläni „Elohim JAHWEH:na Minä en ole paljastanut itseäni heille.»**”

Tetragrammina kuvattu nimi »JHWH« on Vanhassa Testamentissa **paljastettu, pyhä „HERRAN Jumalan” liitonimi**. Liitonsolmiminen Israelin kansa oli edessä ja sentähden Herra Jumala paljasti profeetalleen Moosekselle ja liiton kansalleen Israelille **liitonimensä** »JHWH« – JAHWEH.

Lainantamisessa (2Moos 20) sanoi Kaikkivaltias: „**Älä turhaan lausu JAHWEH:n, Jumalasi, nimeä, sillä JAHWEH/HERRA ei jätä rankaisematta sitä, joka Hänen nimensä turhaan lausuu.**” Tämä nimi oli Jumalalle niin pyhä, että Hän halusi kansansa Israelin tietävän sen pyhitetyksi. Herran Jumalan nimeä ei esimerkiksi saanut lausua ääneen, kun joku kuollut kannettiin ulos talosta (Aamos 6:10): „**...Hiljaa” Sillä Herran/JAHWEH:n nimeä ei saa mainita.**” – sillä Jumala ei ole kuolleitten Jumala, vaan elävien (Matt 22:23). Kuitenkin myös tämä raamatunpaikka profeetta Aamoksesta ymmärrettiin väärin ja tulkittiin väärin, niin että ortodoksijuutalaiset tähän päivään mennessä eivät ylipäänsä lausua ääneen Herran Jumalan liitonimiä »JAHWEH:a« , vaan korvataan »Adonailla«. Hebrealainen sana adon merkitsee „kuningasta”, „hallitsijaa”, ja myös „valtiasta”. Saara kutsui Aabrahamia „adoniksi” (1Moos 18:12; 1Piet 3:6). **Kuitenkaan Elohim-JAHWEH/Herra Jumala ei ole vain kuningas, Hän on „Iankaikkinen”, „MINÄ OLEN”, „itsessään olemassa oleva** (2Moos 3:14; 2Moos 34:5-6 m.m.). »JAHWEH« on nimenomaan pal-

jastettu Jumalan liitto- ja lunastusnimi Vanhassa Testamentissa.

Seitsemässä seuraavassa toteennäyttämässä on sisällytettyä Jumalan koko lunastussuunnitelma: »JAHWEH-JIREH« merkitsee „Herra on valitseva itselleen uhrin” (1Moos 22:1-14), »JAHWEH-RAPHA« = „Herra parantaa” (2Moos 15:26), »JAHWEH-NISSI« = „Herra on minun lippuni” (2Moos 17:15), »JAHWEH-SHALOM« = „Herra on minun rauhani” (Tuomarink 6:24), »JAHWEH-TSIDKENU« = „Herra meidän vanhurskaudemme (Jer 23:6), »JAHWEH-SHAMMAH« = „Herra on läsnä” (Hes 48:35), »JAHWEH-SABAOTH« = „sotajoukkojen Herra” (1Sam 1:3).

Elohim/Jumala, Näkymätön, on Henki olemukseltaan (Joh 4:24), jota kukaan ei ole nähnyt (Joh 1:18; 1Joh 4:12), oli iankaikkisuudessa kätkeytynä Hengen, valon ja elämän alkutäyteydessään (1Tim 1:17). Ajan alussa Hän ilmestyi JAHWEH:na – HERRANA näkyvässä muodossa. Hän puhui kaikkivaltiaan Sanansa kautta kaiken olemassaoloon luonnollisessa ja yliluonnollisessa luomakunnassa ja vaelsi paratiisissa.

Ensimmäinen »uskontunnustus«, joka meille jätettiin Pyhissä Kirjoituksissa „**Sch'mah Israelina**”, on lähtöisin henkilökohtaisesti Herran Jumalan suusta. Herra puhui käskien: „**Kuule, Israel: Herra on meidän Jumalamme, Herra yksin!**” (5Moos 6:4-9). Mark 12:29:ssä me löydämme sen vahvistettuna meidän Herramme ja Lunastajamme suusta: „**Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme on Herra yksin!**”

Uskontunnustus kuuluu alkuperäisyydessä:

JAHWEH Elohim JAHWEH Echat – JAHWEH/Herra on meidän Jumalamme, JAHWEH/Herra on YKSI!

Se todistaa totisen uskon yhteen, totiseen Jumalaan. Myöskin kun yksi Iankaikkinen on paljastanut itsensä moninaisella tavalla, nimittäin luojana, lunastajana, kuninkaana, tuomarina jne, **pysyy Hän kuitenkin yhtenä Iankaikkisena**, jonka lisäksi ei ole olemassa ketään muuta. „**MINÄ olen Herra, eikä toista ole: paitsi MINUA ei ole yhtään jumalaa ...**” (Jes 45:5-6). „**MINÄ olen Herra, sinun Jumalasi ... Älä pidä muita jumalia MINUN rinnallani!**” (2Moos 20:2-3).

Jumalan pelastussuunnitelman toteuttaminen Uudessa Testamentissa

Iankaikkisen pelastussuunnitelmansa toteuttamiseksi ihmiskunnan kanssa Jumala on paljastanut itsensä Uuden Testamentin alussa Isänä Pojassa ja Pyhän Hengen kautta Jeesusuksessa Kristuksessa (hebreaksi: »Jahshua Maschiach«), Jumalan voidellussa. Uusitamentillinen liiton nimi »*Jahshua*« on johdettu vanhatestamentillisesta nimestä »JAHWEH« ja upotettu siihen. Hebrealainen sana *yasha* merkitsee „pelastaa” (2Moo 14:20). Meidän tarvitsee verrata vain Joel 3:5:ttä (suom.2:32) „**Jokainen, joka huutaa avuksi Herran/ JAHWEH:n nimeä, pelastuu ...**” Apt 2:21:n kanssa: „**... että »jokainen, joka huutaa avuksi Herra/Jahshuan nimeä, pelastuu»**” (Room 10:13) Vanhan Testamentin JAHWEH on Uuden Testamentin *Jahshua*. Hebrealaisessa tekstissä on kirjoitettu: „**...sinun on annettava hänelle nimi Jahshua, sillä hän on pelastava (yasha) kansansa heidän synneistään**” (Matt 1:21). *Jahshua merkitsee „JAHWEH-Pelastaja”*. Valitettavasti tämä uusitamentillinen liiton nimi, jossa Jumala on paljastanut itsensä Isänä Pojassa, ei myöskään ole pelastusmerkityksessään aina tunnistettavissa,

Tarvitaan paljastaminen Jumalan Hengen kautta tunnistaakseen tämän käsitettämättömän, selittämättömän salaisuuden, johon meidät on vedetty sisään. Ensinnä pätee kaikkiin: „*Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengestä tulee, sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi ymmärtää sitä, koska se on tutkisteltava hengellisesti.*” Apostoli voi kuitenkin todistaa: „**Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta; sillä Henki tutkii kaikki, vieläpä Jumalan syvyydetkin**” (1Kor 2:2-15).

Ennekuin Lunastaja on voinut toteuttaa lähettämisen ja lahjoittaa meille lunastuksen, Hänen täytyi Poikana syntyä liharuumiissa tähän maailmaan:

„**Mutta kun aika oli täyttynyt, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen ja lainalaiseksi syntyneen**” (Gal 4:4).

„*Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin ...*

...että hän oli raskaana Pyhästä Hengestä” (Matt 1:18).

„**»hänen odottamansa lapsi on lähtöisin Pyhästä Hengestä«**” (Matt 1:20).

„**Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: »Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, jolle on annettava nimi Immanuel«, mikä käännettynä on »Jumala meidän kanssamme«**” (Matt 1:22-25; Jes 7:14).

„**Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: »Pyhä Henki tulee sinun yllesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden myös se Pyhä, joka sinusta on syn-**

tyvä, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi» (Luuk 1:26-38).

Pyhän Hengen täyttämän Elisabetin todistus: „*Mutta mistä tulee minun osakseni kunnia, että **minun Herrani äiti** tulee minun tyköni?*” (Luuk 1:43) — ei »Jumalan äiti«.

Meille kuvataan selvästi ja kirkkaasti Jumalan Pojan syntymä. Näin enkeli ilmoitti sen paimenille kedolla: „*...teille on syntynyt tänä päivänä **Pelastaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa***” (Luuk 2:11).

Me löydämme meidän Herramme ja Lunastajamme Jumalan Sanassa kuvatuna neljällä merkittävällä »Pojan tittelillä«: *Aabrahamin Poikana, Daavidin Poikana, Jumalan Poikana ja Ihmisenpoikana.*

Aabrahamin Poikana (Matt 1:1) Hän on »maailman perijä« (Room 4:13) — ja lunastetut ovat määrätty Jumalan perillisiksi ja Jeesuksen Kristuksen kansaperillisiksi (Room 8:17).

Daavidin Poikana (Matt 1:1) Hän on »kuningas« (Luuk 1:32; Joh 18:37) — ja lunastetut ovat määrätty jakamaan kuningasvallan Hänen kanssaan (Ilm 5:10).

Ihmisenpoikana Hän on »profeetta«, josta jo Mooses oli edeltäsanonut (5Moo 18:15-19), niinkuin Pietari sen Apt 3:22-24:ssä opettaa: „*...ja jokainen sielu, joka ei kuule tätä profeettaa, tulee tulla hävitetyksi kansasta!*”

Jumalan Poikana Hän on »Lunastaja«, jonka kautta lunastetut asetettiin jumalanlapsuuteen poikina ja tyttärinä: „*...jotta me pääsisimme lapsen asemaan*” (Gal 4:4-9).

Aposoli kirjoittaa lisäksi seuraavaa: „*Minä, Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, olen kutsumuksen kautta erotettu apostoliksi, julistamaan Jumalan pelastussanomaa, jonka Hän on edeltäluvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa, nimittäin Pojastansa. Tämä on lihan puolesta syntynyt Daavidin siemenestä, mutta Jumalan Pojaksi asetettu voimassa pyhyiden hengen puolesta kuolleista ylösnousemuksensa perusteella. Hänen, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, me olemme saaneet armon ja apostolinviran, pyrkiäksemme saamaan aikaan uskonkuuliaisuuden Hänen nimensä kunniaksi pakanakansojen keskuudessa*” (Room 1:1-5)

Lihan mukaan Jumalan Poika, Jeesus Kristus, polveutui Daavidin suvusta (Matt 1:1-17; Luuk 3:23-38) ja on meidät „*sovittanut liharuumiissaan kuolemansa kautta, asettaakseen meidät eteensä pyhinä, nuhteettomina ja moitteettomina*” (Kol 1:20). „*Hänessä meillä on lunastus Hänen verensä kautta, nimittäin meidän rikkomusten anteeksisaaminen, Hänen armonsä rikkauksen mukaan*” (Ef 1:7). Uhrikuolemansa kuoleman kautta Hän on lahjoittanut meille sovituksen Jumalan kanssa: „*Sillä Jumala oli Kristuksessa ja on sovittanut maailman itsensä kanssa eikä lukenut heidän syykseen heidän rikkomuksiaan ja on uskonut meille sovituksen sanan*” (2Kor 5:14-21). Hän on kuollut, „*...kuolemansa kautta kukistaakseen sen, jolla on kuolema vallastaan, nimittäin perkeleen*” (Heb 2:14). Hänen ylönousemuksensa kautta on meille annettu voitto kuolemasta ja lahjoitettu kuolemattomuus.

„Sillä koska kuolema on tullut yhden ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut yhden ihmisen kautta ... sillä Hänen pitää hallitseman kuninkaana, »kunnes Hän on asettanut Hänelle kaikki viholliset jalkojen alle« ... Mutta niin pian kuin kaikki on alistettu Hänen allensa, silloin myös Poika itsekin alistetaan sen alle, joka on alistanut kaiken Hänen valtaansa, jotta Jumala olisi kaikki kaikissa” (1Kor 15:21, 25, 28).

Kaikki lunastetut ovat kokeva sen Herran takaisinpaluussa: „*... Sillä tämän katoavaisen ruumiin pitää pukeutua katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen ruumiin täytyy pukeutua kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavaisten ruumis on pukeutunut päälleen katoamattomuuden ja tämä kuolevainen ruumis kuolemattomuuden ...*”, silloin lunastetut ovat huudahtava: „*Kuolema, missä on sinun okasi? Kuolema, missä on sinun voitosi? ... Kiitos olkoon Jumalalle, joka on antanut meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!*” (1Kor 15:51-57) Amen.

Ei milloinkaan ole yksi Jumala jakautunut „kolmeen iankaikkiseen”, „kolmeen kaikkivaltiaaseen” persoonaan. Pyhissä Kirjoituksissa ei ole milloinkaan puhe jostakin „kolmiyhteisestä” Jumalasta, tai jostakin „kolminaisuudesta”, ei myöskään mistään „kaksiyhteisyydestä” — ainoastaan siitä, että Isä on paljastanut itsensä Pojassa meidän pelastukseksemme. Myöskin Uusi Testamentti todistaa vain yhden, ainoan Jumalan: „*... kunniaa, mikä tulee ainoalta Jumalalta ...*” (Joh 5:44); „*...tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala ...*” (Joh 17:3); „*... niin varmasti kuin on olemassa vain yksi ainoa Jumala ...*” (Room 3:30); „*...mutta Jumala on YKSI*” (Gal 3:20); „*... katoamattomalle, näkymättömälle, ainoalle Jumalalle ...*” (1Tim 1:17); „*Sillä yksi on Jumala ...*” (1Tim

2:5) „»Minä olen alfa ja omega,« sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias” (Ilm 1:8).

Totinen apostolien kaiken mukaansaottava uskontunnustus on kirjoitettu vain Raamatussa ja on vahvistettu kertakaikkiaan Herran seurakuntaa varten:

„YKSI HERRA, YKSI usko, YKSI kaste; YKSI Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa” (Ef 4:5-6).

„Ja jokin kiistämättömän suuri on jumalisuuden salaisuus: »Jumala on paljastettu lihasna, vanhurskaaksi osoittautunut Hengessä, näyttäytynyt lähettiläilleen, julistettu kansojen keskuudessa, uskovana vastaanotettu maailmassa, otettu ylös kirkkauteen.«” (1Tim 3:16).

Ihmiseksitulemisessaan lunastussuunnitelman mukaisesti Herra Lunastajana näytetään tehtävissään Jumalan rinnalla. HÄN on **välimies**: **„Sillä on vain yksi Jumala, samoin vain yksi välimies Jumalan ja ihmisen välillä, nimittäin ihminen Jeesus Kristus”** (1Tim 2:5)

samoin **puolestapuhuja**: **„Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette tee syntiä. Mutta jos joku tekeekin syntiä, niin meillä on puolestapuhuja Isän luona, nimittäin Jeesus Kristus, joka on vanhurskas”** (1Joh 2:1).

ja **ylimmäinen pappi**: **„Kristus sitä vastoin, kun Hän tuli tulevaisen hyvän ylimmäiseksi papiksi, suuremman ja täydellisemmän majan kautta, joka ei ole käsillä tehty, se on, joka ei ole tätä luomakuntaa, meni, ei kauristen ja vasikain veren kautta, vaan oman verensä kautta kerta kaikkiaan taivaalliseen pyhäkköön ja on hankkinut iankaikkisen lunastuksen”** (Hebr 9:11-12).

Kannattaa miettiä tätä

4000 vuoden aikana Aadamista Kristukseen ei kukaan ihminen ole puhunut jollekin isälle taivaassa — ei Abraham, eikä Mooses eikä kukaan profeetta — eikä varsinkaan jollekin Jumalan pojalle. Eikä taivaassa myöskään ollut mitään keskustelua Isän ja Pojan välillä. Myöhemmin on tulkittu väärinymmärryksiä sisään Pyhiin Kirjoituksiin kolminaisuusnäkökannasta käsin, esimerkiksi ilmaistusta: **„Tehkäämme ihminen ...”** (1Moos 1:26), kuin myös 1Moos 11:7, missä Herra sanoi: **„Tulkaa, astukaamme alas ja sekoittakaamme siellä heidän kieltensä, niin ettei toinen ymmärrä toisen kieltä!”**

Herra Jumala ei ole puhunut itsekseen eikä ole puhunut jonkun toisen jumalallisen persoonan kanssa, vaan enkelien kanssa, jotka ovat Hänen ympärillään. Sen me löydämme yhä uudelleen vahvistettuna, myös 2Aikak 18:18-22, missä Herralla on keskustelu Hänen oikealla ja vasemmalla olevien taivaallisten joukkojen kanssa. Jesaja 6:1-13:ssa Herra sanoi serafeille, jotka seisoiivat Hänen ympärillään: „**Kenet Minun tulee lähettää, ja kuka on oleva meidän lähettiläämme?**” (Jae 8). Hän kysyi Jobilta: „*Missä olit silloin, kun Minä maan perustin? ...kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuit-sivat?*” (Job 38:4+7).

Herra on Jumalan Poikana ihmisruumiissa tullut meidän kaltaiseksemme: „*...Hän tyhjensi itsensä, kun Hän otti orjan muodon, täysin huomattiin ruumiillisilta ominaisuuksiltaan ihmisen kaltaiseksi*” (Filipp 2:7), on vuodattanut verensä meidän syntiemme anteeksiantamiseksi: „*... sillä tämä on minun vereni, uuden liiton veri, joka vuodatetaan monien edestä syntien anteeksi-antamiseksi*” (Matt 26:28), on solminut uuden liiton meidän kanssamme ja antanut meille lapseuteenasettamisen: „*...Koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen ...*” (Gal 4:4-7).

On hyvä tietää, että Vanhan Testamentin HERRA/JAHWEH — on Uuden Testamentin SAMA HERRA/JAHSCHUA. Eedenin puutarhasta lähtien on näkymätön, iankaikkinen Jumala tehnyt itsensä tiettäväksi Vanhassa Testamentissa näkyvässä hahmossa HERRANA. HÄN vieraili Aabrahamin luona kahden enkelin saattamana: *Silloin Herra ilmestyi hänelle Mamren tammistossa ...Kun hän nosti silmänsä ja katseli, seisoi yhtäkkiä kolme miestä hänen edessään...*” (1Moos 18:1-2). Herra puhui edelleen Aabrahamin kanssa (jae 17), kun molemmat enkelit lähtivät Sodomaan (luku 19). Jaakob näki Hänet taivaan tikapuilla: „*Silloin yhtäkkiä seisoi Herra hänen edessään ja sanoi: »MINÄ olen Herra, sinun isiesi Aabrahamin ja Iisakin Jumala; sen maan, jonka päällä sinä makaat, Minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi*” (1Moos 28:12-15). Moosekselle Hän ilmestyi palavassa pensaassa (2Moos 3) ja ilmestyi sitten koko Israelin kansalle pilven- ja tulenpatsaassa (2Moos 40:34-38). Moosekselle Herra puhui jopa kasvoista kasvoihin (5Moos 34:10). Profeetta Miika näki Herran valtaistuimella (1Kuning 22:19), niinkuin myös profeetta Jesaja (Jes 6). Apostoli Johannes näki Hänet samoin valtaistuimella: „*... ja katso, taivaassa oli valtaistuin, ja valtaistuimella istui YKSI*” (Ilm 4:2). Se ei ollut mikään toinen persoona, vaan Jumala, joka on Henki, Herrana näkyvässä muodossa.

Uudessa Testamentissa Jumala on paljastanut itsensä Isänä taivaassa ainosyn-
tyisessä Pojassaan maan päällä. Poikana Hän sanoi: „**Minä olen Isästä lähtöi-
sin ...**” Opetuslapset vastasivat: „**...sentähden me uskomme, että Sinä olet
lähtenyt Jumalan tyköä**” (Joh 16:28-30). Täytetyn lunastuksen jälkeen Hän on
Ihmisenpoikana istunut Jumalan oikealle puolelle (Matt 26:63-64): „**...
MINÄ menen Minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö ...**” (Joh 20:17). Jo Ps:ssa
110:1 sanottiin edeltä: „**Istuudu Minun oikealle puolelleni, kunnes Minä
panen Sinun vihollisesi Sinun jalkojesi astinlaudaksi**” (Matt 26:64; Luuk
22:69; katso myös Hebr 1:13; Hebr 2:7-8 m.m.). Herrana — ei Poikana — Hän
on voinut sanoa: „**Totisesti, totisesti Minä sanon teille: ennekuin Aabraham
oli, MINÄ OLEN**” (Joh 8:58)

MINÄ OLEN puhuu Vanhassa ja Uudessa Testamentissa:

„**MINÄ, HERRA, OLEN teidän Pyhänne MINÄ, Israelin luoja, teidän ku-
ninkaanne**” (Jes 43:15).

„**MINÄ, MINÄ OLEN se, joka pyyhkii pois sinun rikkomuksesi itseni täh-
den ja joka ei enää muista sinun syntejäsi**” (Jes 43:25).

„**Kuule Minua, Jaakob, ja sinä, Israel, jonka Minä olen kutsunut! MINÄ
OLEN sama, Minä olen ensimmäinen ja Minä olen myös viimeinen**” (Jes
48:12).

„**Silloin Pilatus sanoi Hänelle: »Sinä siis olet kuningas?» Jeesus vastasi:
»Kyllä, MINÄ OLEN kuningas. MINÄ OLEN syntynyt sitä varten ja tullut
maailmaan, todistaakseni totuuden puolesta; jokainen, joka on totuudesta,
kuulee Minun ääneni.«**” (Joh 18:37).

Sanamuodon „**MINÄ OLEN**” me löydämme toistettuna Johanneksen evanke-
liumissa: „**MINÄ OLEN elämän leipä. MINÄ OLEN maailman valo; MINÄ
OLEN hyvä paimen; MINÄ OLEN ylösnousemus; MINÄ OLEN tie, totuus ja
elämä.**”

„**»MINÄ OLEN alfa ja omega« sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja
joka tuleva on, Kaikkivaltias** (Ilm 22:13).

„**MINÄ OLEN alfa ja omega, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu**” (Ilm
22:13).

Ratkaiseva vertailu

Vanhan ja Uuden Testamentin todistus meidän Pelastajastamme Jeesuksesta Kristuksesta on harmoonisesti sopusoinnussa. Katekismuksessa ja monissa muissa teologisissa oppikirjoissa on sitävastoin kirjoitettu ihmisten muotoilema uskontunnustus. Apostoli Johannes on selvästi sanonut: **„Tästä te voitte tunnistaa Jumalan Hengen: Jokainen henki, joka tunnustaa, että Jeesus on lihaan tullut Kristus, on Jumalasta; ja jokainen henki, joka ei tunnusta Jeesusta niin, ei ole Jumalasta; se on päinvastoin antikristuksen henki, jonka tulemisesta te olette kuulleet ja joka nyt jo on maailmassa”** (1Joh 4:2-3). Mitä tulee tähän Kristuksen, Pojan, tunnustamiseen, hän tulee kohtaan ja kysyy: **„Kuka on valhettelija? Hyvinkin se, joka kieltää, että Jeesus on Kristus (= Jumalan voideltu). Hän on antikristus, joka kieltää Isän ja Pojan”** (1Joh 2:22). Sana „anti” merkitsee „vastaan, jonkun asemasta, olevinaan”. On puhe *antikristuksen hengestä*, siis hengestä, joka on toiminnassa Kristuksen vastaisesti, ja *antikristuksesta*, joka on tämän väärän hengen vaikutuksen alla. **Kaikki, mitä opetetaan, mikä on päinvastaista sille, minkä Jumalan Henki on julistanut Kristuksen opissa Raamatussa, on antikristillistä, on suunnattu Häntä vastaan ja erottaa meidät Jumalasta — elämän puusta** (Ilm 22:19).

Kun me tarkastelemme apostolista varoitusta, että jokainen henki, joka ei tunnusta Jeesusta Kristusta raamatullisesti lihassa ilmestyneeksi Pojaksi, ei ole Jumalasta, niin nousee kysymys: **Mitä on kaikkien kanssa, jotka tunnustavat Pojan, jonka neitseellinen syntymä ilmoitettiin Jes 7:14:ssä, joka, niinkuin Miika 5:1:ssä edeltäsanoittiin, syntyi Beetlehemissä (Matt 2:5) jumaluuden toisena, iankaikkisena persoonana, josta Raamattu ei ehdottomasti tiedä mitään?** Apostoli Johanneksen täytyi vielä kerran painottaa: **„...jokainen henki, joka ei tunnusta Jeesusta Kristusta — niinkuin Pyhät Kirjoitukset Hänet todistavat — ei ole Jumalasta; se on päinvastoin antikristuksen henki ...”** (1Joh 4).

Sanamuodot kirkollisessa uskontunnustuksessa, niinkuin ne vuonna 325 Nikeassa laadittiin ja vuonna 381 Konstantinopolissa täydennettiin, eivät vastaa sitä todistusta, kuin se on jätetty meille Pyhissä Kirjoituksissa. Tuossa sanotaan esimerkiksi: **„... Jumalan ainosyntyinen Poika Isästä syntynyt ennen kaikkia aikoja; Jumala Jumalasta, valo valosta, totinen Isä totisesta Isästä, siitetty, ei luotu, olemukseltaan Isän kanssa.”** Pojan tuli olla syntynyt taivaassa Jumalana Isästä, ennenkuin aika alkoi, siis iankaikkisuudessako? Se ei ehdottomasti pidä paikkaansa.

Eihän sillä lainkaan voi olla tarkoitettu Kristusta, Poikaa, Voideltua. Sanovathan Kirjoitukset Ps 2:7:ssä: „*Sinä olet Minun Poikani, tänä päivänä Minä olen sinut siittänyt.*” Iankaikkisuudella ei ole mitään tätäpäivää eikä mitään huomista, se oli aina ja tulee aina olemaan. Enkeli Gabriel tuli taivaasta ja ilmoitti **Pojan syntymän maan päällä.** Hän sanoi neitsyt Marialle: „*Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnyttät pojan, jolle sinun tulee antaa nimi Jeesus (Jashua)*” (Luuk 1:31).

Tunnustus „**Isä on Jumala, Poika on Jumala ja Pyhä Henki on Jumala; Isä on iankaikkinen, Poika on iankaikkinen ja Pyhä Henki on iankaikkinen**” on täysin epäraamatullinen ja viimekädessä antikristillinen, antijumalallinen. On olemassa vain yksi iankaikkinen Jumala: „*... iankaikkisesta iankaikkiseen olet Sinä, oi Jumala*” (Ps 90:2). Käsitettä „**Jumala Poika**” tai „**iankaikkinen Poika**” me emme löydä yhtään ainoaa kertaa Raamatusta, aivan yhtä vähän „**Jumala Pyhä Henki**”. Siinä on kirjoitettu aina vain *Jumalan Pojasta* samoin kuin *Pyhästä Hengestä*. Pyhä Henki ei ole mikään kolmas persoona, vaan Jumalan Henki, joka jo alussa liikkui vetten päällä (1Moos 1) ja mainitaan 378 kertaa „Ruach JAHWEH:na” Raamatussa ja helluntaina vuodatettiin uusitamentilliseen seurakuntaan (Apt 2). Vasta vuonna 381 Konstantinopolin kirkolliskokouksessa Pyhä Henki selitettiin kolmanneksi persoonaksi jumaluuden sisällä. Niinkutsuttu „apostolinen uskontunnustus” ei ole apostolinen eikä raamatullinen. **Apostolinen voi olla vain se, mikä on lähtöisin apostoleilta, ja raamatullista voi olla vain se, mikä on kirjoitettu Raamatussa:** „*niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, nimittäin Isä, josta kaikki asiat ovat ja johon me olemme luodut, ja vain yksi Herra, nimittäin Jeesus Kristus, jonka kautta kaikki asiat ovat ja me Hänen kauttaan*” (1Kor 8:6). **YKSI Jumala on paljastanut itsensä Herrana – Isänä Pojassa.**

Ei hyödytä mitään kirkkoa painottaa sanoja efesolaiskirjeestä 4:5 „*yksi Herra, yksi usko, yksi kaste*, kun opetetaan ja käytännössä harjoitetaan jotakin aivan muuta Herraa, aivan jotakin muuta uskoa ja aivan jotakin muuta kastetta kuin mitä Pyhät Kirjoitukset todistavat.

Teologinen kiista kolmannella kristillisellä vuosisadalla on syntynyt vain sen tähden, koska ihmishenki on yrittänyt tuoda esiin jumaluuden käsitettäväksi ja selittää Isän ilmestymisen Pojassa, vaikka on kirjoitettu: „*Ei kukaan tunne Poikaa kuin vain Isä, eikä kukaan tunne Isää kuin vain Poika, ja hän, jolle Poika haluaa Hänet paljastaa*” (Matt 11:25-27; Luuk 10:21-22). Apostolit ja

profeetat eivät ole milloinkaan keskustelleet aiheesta jumaluus, koska se, mitä Herra sanoi Pietarille, piti paikkansa myös heidän kohdallaan: „... *liha ja veri eivät ole sitä sinulle paljastaneet, vaan Minun Isäni ylhäällä taivaassa ...*” (Matt 16:16-19).

Totisen Jumalan seurakunnan, joka itse on totuuden pylväs ja perustus (1Tim 3:15), totisen uskontunnustuksen me löydämme vain Raamatusta. Vain siinä sanotaan meille, kuka Jeesus Kristus, Jumalan Poika, on. **Iankaikkisesti pätevän, raamatullis-apostolisen uskontunnustuksen on Jumala itse vahvistanut.** Onhan kyse lunastuksesta ja iankaikkisesta elämästä: „*Ja tämä on se todistus: »Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on Hänen Pojassansa. Jolla Poika on, hänellä on elämä; kenellä Poikaa ei ole, hänellä ei myöskään ole elämää»* (1Joh 5:11-12).

Se on pelastuskokemus, jonka jokainen voi armosta kokea henkilökohtaisesti: „*Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, nimittäin heille, jotka uskovat Hänen nimeensä*” (Joh 1:12).

„*Mutta me tiedämme, että Jumalan Poika on tullut ja on antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen Totisen; ja me olemme siinä Totisessa, Hänen Pojassansa, Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä*” (1Joh 5:20). Aamen, kyllä, aamen!

Totiselle Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle, joka ei ole mikään organisaatio, vaan on elävä organismi, pätevät yksinomaan raamatulliset opit, niinkuin ne ovat kirjoitettuna Pyhissä Kirjoituksissa. Siinä voidaan vain uskoa ja opettaa, **mitä iankaikkisesti pätevässä Testamentissa on vahvistettu**, sillä siinä ei saa muuttaa mitään eikä siihen saa lisätä mitään (Gal 3:15; Ilm 22:18-21).

„*Mutta myös vaikka me itse tai enkeli taivaasta julistaisi teille jotakin muuta pelastusanomaa kuin sitä, minkä me olemme teille julistaneet: hän olkoon kirottu!*” (Gal 1:8).

Joka on saanut, niinkuin kanta-apostolit Pietari, Johannes, Jaakob ja niinkuin Paavali suoran jumalallisen kutsumisen, hän voi puolustaa ja on puolustava yksinomaan Jumalaa ja Jumalan Sanaa. Samoin puolustavat kaikki, jotka ovat jonkun kirkon palveluksessa, sitä, mitä siinä uskotaan, opetetaan ja käytännössä harjoitetaan: sitä ovat esimerkiksi uskontunnustukset ja dogmit, jotka jo 4. kristilliseltä vuosisadalta asti päätettiin kirkolliskokouksissa ja synodeissa. Vieläpä uskonpuhdistuksen jälkeen kaikki viimeksi syntyneet kristilliset uskontonnat ovat vahvistaneet oppinsa, jotka samoin eivät aina pidä yhtä oppien kanssa Raamatussa. Parhailtaan on maailmanlaajuisesti yli 2 miljardia kristil-

lisyiden kannattajaa, jakautuneina katolilaiseen kirkkoon, ortodokseihin, protestantteihin, anglikaanisiin ja erilaisten kirkkojen suureen lukumäärään.

Traaginen kehitys asemansa saavuttaneessa kristinuskossa

Luonnollisesti jokainen voi itse päättää, kehen uskoo ja mitä uskoo. Tässä tulee tulla vain lyhyesti näytetyksi traaginen kehitys kirkkohistorian kulussa.

Alkukristillisyydessä julistus oli kirjoitustenmukaista. Apostolit, jotka olivat itse Herran opettamia, olivat Pyhän Hengen johdatuksen alla. Ensimmäiset kristityt olivat yksi sydän ja yksi sielu. Alkuseurakunta ei ollut mikään uskonnollinen organisaatio, vaan elävä organismi. Jumala itse oli asettanut seurakuntaansa apostolit, profeetat, evankelistat, opettajat ja paimenet (1Kor 12; 1Kor 14; Ef 4 m.m.). Syntyi paikallisseurakuntia vanhimpineen ja diakoneineen, jotka olivat itsenäisiä eikä niissä ollut minkäänlaista poliittista sisältöä. Nopeasti kasvavissa kristillisissä seurakunnissa monet vastuulliset vanharoomalaisessa valtakunnassa näkivät kuitenkin uhan perinteiselle uskonnolleen ja yhteiskuntajärjestykselleen. Neron ajasta lähtien (64 j. Kr.) pantiin toimeen vainot, jotka ensimmäisten vuosisatojen kuluessa levisivät yhä laajemmalle.

Viimeisen julman kristittyjen vainon jälkeen keisari Diokletianuksen aikana (284-305 j. Kr.) sai kristinusko valtiollisen hyväksynnän keisari Konstatinukselta. Sen myötä alkoi senaikainen luopumuksessa oleva kristinusko soveltua valtakunnan valtaintresseille. Jo vuosi aikaisemmin oli Konstantinus nimitänyt itsensä „Pontifex Maximukseksi”, valtion ja kirkon hallitsijaksi. Niin syntyi „valtiokirkko” roomalaisessa valtakunnassa.

Vuonna 380 keisari Theodosius I julisti kolminaisuususkon viralliseksi valtiuskonnoksi, johon ei ainoastaan lukuisten kristillisten uskonuuntien täytynyt kuulua, vaan kaikkien kansalaisten Rooman valtakunnassa. „Ei mitään pelastusta kirkon ulkopuolella” julistettiin ja: „Vain kenellä on kirkko äitinä, sillä voi olla Jumala isänä”. Mitä tällä poliittis-uskonnollisesti motivoitulla valtionkirkon kehityksellä enää oli tekemistä Jeesuksen Kristuksen seurakunnan kanssa? Ei mitään, ei todella mitään!

Titteli „Pontifex Maximus”, jota alunperin oli kantanut ylimmäinen pappi vanharoomalaisessa epäjumalanpalvonnassa, siirtyi ensin roomalaisille keisa-

reille ja myöhemmin paaveille: paavi Leo Suuri (440 – 461 j.Kr.) oli ensimmäinen Rooman piispa, jolla oli tämä titteli. Paavin primaatti ja katolisen kirkon etusija ylipäänsä lepää väitteellä, että Jeesus olisi perustanut seurakunnan apostoli Pietarin ylle, jolle Hän antoi taivastenvaltakunnan avaimen, ja että Pietari olisi ollut Rooman ensimmäinen piispa ja siten ensimmäinen paavi.

Siinä yhteydessä vedotaan Jeesuksen sanoihin: *„Tälle kalliolle Minä rakennan seurakuntani ...”* Ei vamastikaan ole yhtään teologia, joka ei tietäisi, että Matt 16:18:ssa käytetään kahta eri sanaa. Meidän Herramme sanoi: *„Sinä olet Pietari ...”* (petros = kivi, kalliolohkare). Mutta Hän ei sanonut: *„sinun päällesi Minä rakennan seurakuntani”*, vaan: *„...tälle kalliolle (petra = massiivinen kallio) Minä rakennan seurakuntani!”* Miten on mahdollista väittää, että Pietari olisi kallio, jolle seurakunta perustettiin?

Seurakuntahan on perustettu Kristukselle, pelastuksen kalliolle, kulmakivelle, niinkuin apostoli Pietari itse todistaa 1Piet 2:4-8:ssa: *„Sanovathan Kirjoitukset: »Katsokaa, Minä lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; joka Häneen asettaa luottamuksensa, ei ole ikinä joutuva häpeään.«”* Viittauksella raamatulliseen seurakuntaan Paavali kirjoittaa Ef 2:20:ssa, että se: *„ ... on rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle, jossa kulmakivenä on itse Kristus Jeesus ...”*

Jumalan tehtävässä toimien hän myös kirjoittaa: *„Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin asettanut perustuksen; ja toinen rakentaa sille, mutta katsokoon kukin, kuinka sille edelleenrakentaa! Sillä mitään muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä on asetettu, ja se on Jeesus Kristus”* (1Kor 3:10-11).

Totisessa Jumalan seurakunnassa, joka muodostuu lunastetuista, Jeesus Kristus on pää (Ef 4:15). Meidän Herramme ja Lunastajamme itse on sanonut: *„Minä rakennan seurakuntani, eivätkä helvetin portit sitä voita”* (Matt 16:18) — ei monia, vaan *„Minun seurakuntani”*. Sillä on tarkoitettu todellisten uskovien pientä laumaa (Luuk 12:32), jonka puolesta hyvä Paimen on antanut elämänsä; ja Hänen lampaansa kuulevat vain Hänen äänensä (Joh 10).

Apostoli Simon-Pietari ei ollut milloinkaan Roomassa — se on vakain tuumin keksitty legenda. Siellä oli ainoastaan noita Simon Magus, joka teki erityisen vaikutuksen senaattiin. Apt 18 mukaan keisari Claudius, joka hallitsi 41-54 j. Kr., vieläpä antoi karkottaa kaikki juutalaiset Roomasta, heidän joukossaan

aviopari Akylas ja Priskilla. Apostoli Pietari ei ole kirjoittanut kirjettään Roomasta käsin, vaan Babylonin kaupungista Eufrat—virran varrelta (1Piet 5:13), jonka rauniot yhä vielä ovat Irakissa 92 km Bagdadista etelään. Pietarin ja Paavalin lähetysmatkat ovat kuvattuina Apostolien teoissa. Paavali, joka matkojensa aikana on usempia kertoja viipynyt Roomassa — kerran jopa 2 vuotta (Apt 28:30) — ei lähetä terveisiä Pietarille kirjeissään sikäläisille uskoville, vaikka hän mainitsee nimeltään 27 henkilöä (Room 16).

Myös Jeesuksen ilmaus: **„Kenelle te annatte synnit anteeksi, hänelle ne ovat anteeksi annetut ...”** tulkittiin myöhemmin aivan toisin. Apostolien aikana se ei tapahtunut virkatoimituksena jonkun papin käsityksen mukaan, vaan tarjouksena saarnan kautta Jeesuksesta Kristuksesta, ristiinnaulitusta, joka Jumalan Karitsana on kantanut pois maailman synnit. Ylösnousseen Herran apostolinen määräys kuuluu näin: **„... Hänen nimessään täytyy julistaa parannusta syntien anteeksisaamiseksi kaikille kansoille ...”** (Luuk 24:47; Apt 13:38).

Ensimmäinen saarna helluntaipäivänä Pyhän Hengen vuodatuksen ja uusi-testamentillisen seurakunnan perustamisen jälkeen Apt 2:ssa kosketti monia kuulijoita syvästi, »se meni kuin pisto sydämen läpi«, niin että he asettivat kysymyksen: **„Mitä meidän tulee tehdä, kalliit veljet? Silloin Pietari vastasi: »Tehkää parannus ja antakoon kukin teistä kastaa itsensä Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, silloin te saatte Pyhän Hengen lahjan ...« ...Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, antoivat kastaa itsensä, ja heitä tuli tuona päivänä kolmetuhatta sielua lisää”** (jakeet 37-41).

Pietari kirjoittaa viittaamalla täytettyyn lunastukseen: **„Tehän tiedätte, että te ette ole turhasta vaelluksestanne ... lunastetut katoavaisilla asioilla, ette hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan”** (1Piet 1:18-19). Apostolit ja kaikki totiset Jumalan palvelijat ovat saarnanneet evankeliumia, nimittäin syntien anteeksiantamusta ja sovitusta Jumalan kanssa ja ovat voineet huudahtaa kaikille, jotka sen uskoivat: „Synnit ovat teille anteeksiannetut Hänen nimessään!” He, jotka eivät usko, heille ne ovat pidätetyt (Mark 16:16; Joh 21:23). Valitettavasti Jumalan Sana on moninkertaisesti väärintulkittu ja jokainen oppi ja käytäntö on muutettu. Kaikki tulkinnat ovat lähtöisin tiettyjen kirjoitustenpaikkojen väärinymmärtämisestä. Jumalallisen järjestyksen mukaisesti täytyy jokainen aihe, myös jokainen raamatullinen oppi olla perustettu kahdelle tai kolmelle tai useammallekin todistajalle tai raamatunpaikoilla (2Kor 13:1).

Turmiollinen tie

Pakanuudesta lähtöisinolevat kristilliset kirkkoisät olivat kaikki enemmän tai vähemmän hellenistisen epäjumalienpalvonnan ja taikauskon vaikutuksen alla. He eivät tunteneet eivätkä selvästikään ottaneet huomioon Vanhaa Testamenttia, sentähden tulkitsivat Uutta Testamenttia oman ymmärryksensä mukaisesti. He ovat syyttäneet juutalaisia, jotka eivät voineet vastaanottaa heidän kolminaisuusoppiaan, Kristuksen ja Jumalan murhaajiksi, ovat vainonneet ja kironneet viimeiseksi keksityssä kolminaisuuskaavassa „Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä”. Jo vuonna 321 heiltä kiellettiin sapatin vieto, jonka Jumala itse oli heille säättänyt: „*...Niin pitäkööt israelilaiset sapatin, niin että he viettävät sitä lepopäivänä sukupolvesta sukupolveen, ikuisena velvollisuutena. Sillä ikuisiksi ajoiksi se on oleva merkki Minun ja israelilaisten välillä! Sillä kuutenä päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä Hän lepäsi työstään ja lepäsi*” (”Moos 31:12-18). Monet heidän synagoogistaan muutettiin jopa sikaloiksi. Tuohon aikaan alkoi kirkollisesti kylvetty juutalaisviha, joka jatkuu meidän aikaamme asti ja yhä uudelleen juutalaisvainoissa ryöstäytyi valloilleen ja „kolmannessa valtakunnassa” 1933-1945 on saavuttanut huippukohtansa holokaustissa.

„Pyhän kolminaisuuden kunniaksi” on tehty mitä julmimmat rikokset lukemattomille toisinsuskoville. Seitsemän ristiretken aikana (vuosien 1096 ja 1270 välillä j. Kr.) kuolivat miljoonat ihmiset „kolmiyhtheisen Jumalan” nimessä. Paavi Urban II oli vaatinut 27 marraskuuta 1095 karkottamaan „uskomattomat” Jerusalemissa ja ottamaan haltuun pyhät paikat, ja kansa oli huutanut: „Deus lo vult!” — „Jumala haluaa sen!” Perjantaina, 15. heinäkuuta 1099 alkoi suuri ristiretkeläisten verilöyly Jerusalemissa. Ristiritarit murhasivat 80 000:een asti muslimeja, juutalaisia ja muita — ja se kaikki „Isän, Pojan ja Pyhän Hengen kunniaksi”!

Ristiritareille oli pääasiassa kyse päättää muslimihallinto Jerusalemissa ja pystyttää kirkollinen vaikutusvalta. Verukkeena oli heidän niinkutsutun „Hautakirkon” erityinen huomioonottaminen kaupungin keskellä. Kuitenkin Kristuksen tyhjä hauta on todellisuudessa kaupungin ulkopuolella; niin kirjoittaa sen evankelista Johannes: „*Mutta sen paikan luona, missä Hänet oli ristiinnaulittu, oli puutarha, ja puutarhassa oli uusi hauta, johon ei siihen mennessä oltu pantu vielä ketään*” (Joh 19:17+41). Tuohon aikaan piti nousta uusi, kristillinen maailmanjärjestys, „Jerusalem kuningaskunta”, Gottfried von Bouillonin alaisuudessa.

Seuraavassa taulukossa me näemme myös, kuinka paljon ristiretkeläisiä kuoli.

Ristiretki	Osanottajat	Osanottajat (Pyhään Maahan saapuneet)
1. Ristiretki (1096/99)	330 000	40 000
2. Ristiretki (1147/49)	240 000	90 000
3. Ristiretki (1189/92)	350 000	280 000
4. Ristiretki (1202/04)	30 000	—
5. Ristiretki (1228/290)	70 000	60 000
6. Ristiretki (1248/54)	25 000	10 000
7. Ristiretki (1270)	25 000	10 000
Yhteensä	1 070 000	490000

(Lähde: Alfred Läpple, Kirkon Valaistu Historia)

Siitä murhattujen lukumäärästä, jotka joutuivat 13. ja 18. vuosisatojen välillä niinsanotun „pyhän inkvisition”uhriksi, on erilaisia käsityksiä: joka tapauksessa se oli useita tuhansia. Sen jälkeen kun monet juutalaiset koko Euroopassa kuolivat rovioilla, toiset olivat paenneet, täytyi kaikkien, jotka eivät halunneet kääntyä katoliseen uskoon, lähteä Espanjasta heinäkuun 31. päivään mennessä 1492. Sen jälkeen katolinen Espanja julistettiin „juutalaisista vapaaksi”.

Bartholomeusyö 23.-24. elokuuta 1572 oli tuhansien hugenottien massamurhaamisen alku Ranskassa. Vasta-uskonpuhdistuksen kulussa 16. ja 17 vuosisadalla, mikä menee takaisin Ingnatsius Loyolaan (1491-1556), menettettivät tuhannet protestantit kotipaikkansa ja elämänsä. „Sillä”, niin se kuuluu yhä edelleen, „kirjon ulkopuolella ei ole mitään pelastusta”. Voiko joku kirkko, joka on niin paljon veren tahaama, ylipäänsä vedota Kristukseen ja rakkauden Jumalaan? Mihin kaupunkiin pätee hyvin, niin kysyivät herätysaarnajat, Ilm18:24: *„...ja hänestä on löydetty profeettain ja pyhien veri ja kaikkien veri, jotka maan päällä ovat tapetut”?*

Eräässä tarkassa arvioissa ei mikään valtiokirkossa, joka on neljännellä vuosisadalla syntynyt roomalaisessa valtakunnassa, pidä yhtä Jumalan eikä Jumalan Sanan ja alkuseurakunnan kanssa. Erityisesti kirkkojen jakautumisen jälkeen 1054 kreikkalaiseen idän- ja latinalaiseen lännenkirkkoon, joista myöhemmin ovat lähtöisin katolinen ja ortodoksinen kirkko, ovat molemmat rakentaneet omat traditionsa, pitäytymättä Raamattuun ja siihen, mitä Pietari, Johannes, Jaakob ja Paavali tehtävään astettuina apostoleina julistivat, opettivat ja käytännössä toteuttivat. He eivät ole esim. julistaneet autuaaksi tai pyhimyksiä ketään kuollutta. Herra itse oli suunnannut sanomansa, myös yhdeksän autuaaksijulistamista vuorisaarnassa (Matt 5), samoin aina vain eläville: „*Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat!*” (Matt 13:16).

Yhteys kuolleisiin nimenomaan kielletään Pyhissä Kirjoituksissa (3Moos 19:31). Maria oli täyttänyt Jeesuksen Kristuksen synnytyksen ainutkertaisen tehtävänsä ja mainitaan viimeisen kerran Apt 1:14:ssä 120 mukana, jotka odottivat Pyhän Hengen vuodatusta Jerusalemissa. Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle hän ei ole välittäjäjär eikä puolestapuhujatar, eikä alkukristillisyydessä myöskään rukoiltu mitään „Ave Mariaa”. Pyhät Kirjoitukset todistavat vain Lunastajan ruumiillisen taivaaseenastumisen (Luuk 24:50-52; Apt 1:11), eivät Marian taivaaseenastumista.

Kaste

Se pysyy siinä: Missä ei ole mitään jumalallista järjestystä, siellä ei myöskään ole mitään raamatullista suuntautumista, siellä väitellään ja tulkitaan. Se koskee kaikkia raamatullisia aiheita, myös kastetta. Miksi kastetta ei ole suoritettu 4. vuosisadalta lähtien enää, niinkuin Pietari Jerusalemissa (Apt 2:38), Filippus Samariassa (Apt (:16) ja Paavali Efesossa (Apt 19:5) ovat kastaneet? Koska kirkkoisät eivät ole ymmärtäneet, että on kyse nimestä, jossa on Jumalan pelastus (Apt 4:11), ja johon tulee kastaa. Väärän jumalanymmärtämisen kautta on myös meidän Herramme kastekäskey Matt 28:19:stä muunnettu kolminaisuus virkatoimitukseksi, jolla ei ehdottomasti ole mitään tekemistä alkuperäisen merkityksen kanssa, mutta vielä tänä päivänä toteutetaan niin.

Raamatullista kastetta edeltää saarna, josta tulee usko (Apt 2; Room 10:16-17 m.m.). Näin on Herra sen lähetyksessä käsenyt: „***Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu ...***” (Mark 16:15-16). Joka antaa kastaa itsensä, vahvistaa uskovaksitulleena, että on vastaanottanut syntiensä anteeksisaamisen.

Tarkka kirkkohistorian kirjoitustapa on todistanut, että „kastekäskyn” **alkuperäinen sanamuoto** Matt 28:19:ssä kuuluu seuraavasti: „*Sentähden menkää ja opettakaa kaikkia kansoja ja kastakaa heidät sisään Minun nimeeni (onto onomati mou) ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä Minä olen teille käsenyt.*” Niin se on vahvistettu Nestle-Alandin „Novum Testamentum Graece et Germanice” alaviitteessä, painos 1973. Koko maailmassa tunnettu versio „*Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä*”, niinkuin se kaikissa kirkoissa jokaikisessä virkatoimituksessa käytetään, ei ole kirjoitettu missään alkuperäisessä käsikirjoituksessa, näin tarkan raamattututkimuksen vahvistaminen. Lutherkäännöksessä alaviitteessä sanotaan Matt 28:19:lle: Sanat kuuluvat tarkkaan: Sentähden menkää ja tehkää kaikki kansat Minun opetuslapsikseni, kastamalla heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen **Nimeen**, ja opettakaa heitä pitämään ...” Ennenkuin me voimme kastaa nimeen, jossa Jumala on tehnyt itsensä meille tietäväksi Isänä Pojassa ja Pyhän Hengen kautta, täytyy se paljastaa meille. Elberfelder- ja Menge- käännöksissä sanotaan se samoin: „**Kastakaa heidät Nimeen** ...!” Juuri tarkkaan sen apostolit ovat tehneet. Raamatussa ei ole kolminaisuusmuotoa käytetty yhtään ainoaa, ei todellakaan yhtään ainoaa kertaa. Sen me löydämme vahvistettuna „kreikkalais-saksalaisesta rivienvälikäännöksestä”:

<p>οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. 19 πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ   Taivaassa ja maan päällä. Menkää siis tehkää opetuslapsiksi kaikki -   ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ   kansat, <u>kastaen heidät</u> Isän ja Pojan ja   τοῦ ἁγίου πνεύματος, 20 διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα   pyhän Hengen <u>nimeen</u>, opettaen heitä pitämään kaikki, mikä</p>
--

Pietari ei lausunut ensimmäisessä saarnassaan uusitamentillisen seurakunnan perustamispäivänä mitään pitkää selvitystä kasteesta: Hänelle, joka oli kuullut alkuperäiset sanat Mestarin suusta, oli selvää, miten kaste tuli suorittaa. Niin hän toimi ylösnousseen Lunastajan lähetyksäkäskyn mukaisesti ja käski kaikkia uskoviksittulleita **antaa kastaa itsensä Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen** (luku 2:37-41).

Jo seuraavassa tilaisuudessa hän saarnasi jälleen syntienanteeksisaamista: „Hänestä kaikki profeetat todistavat, **että jokainen, joka uskoo Häneen, saa synnit anteeksi Hänen nimensä kautta**” (Apt 10:43) ja myös heti kaste: „*Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin*”(jae 47). „**Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen**” (Apt 10:48). Paavalin saarnan jälkeen antoivat jopa Johannes Kastajan Jeesukseen Kristukseen uskoviksittulleet opetuslapset kastaa itsensä vielä kerran: „*Kuultuaan sen he antoivat kastaa itsensä Herran Jeesuksen ni-*

meen. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja profetoivat” (Apt 10:5-6). Apostolit ja kaikki alkukristillisyydessä olivat ymmärtäneet, että on kyse nimestä, jossa on Jumalan pelastus, johon tuli tulla kastetuksi.

Usko, kaste ja henkikaste kuuluvat yhteen. Vesikasteessa uskovaksitullut tunnustautuu Jumalalle kuuluvaksi, henkikasteessa Jumala sitoutuu häneen, joka on tullut uskovaksi. **„Sillä yhden Hengen kautta me olemme kaikki kasteen kautta yhteenliitetty yhteen ruumiiseen, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä”** (1Kor 12:13).

Kansainvälinen kirkkohistoriakirjoitus todistaa yhtenevästi, että alkukristillisyydestä aina kolmannelle vuosisadalle asti on kastettu vain Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen, ja yhdenkertaisen upotuskasteen kautta. Apostoli kirjoittaa uskoville Roomassa: **„Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Jeesukseen Kristukseen, olemme Hänen kuolemaansa kastetut? Niin me olemme siis yhdessä Hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan** (siis upotuskasteen kautta {baptisimo}), **että niinkuin Kristus on herätetty kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman”** (Room 6:3-4) **„...ollen haudattuina yhdessä Hänen kanssaan kasteessa ...”** (Kol 2:12).

Apt 8:38:ssa kuvataan: **„Ja hän käski pysäyttää vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet.”** Myös Johannes Kastaja kastoi Jordanissa (ei Jordanin rannalla): **„Mutta kun Jeesus oli kastettu, ja kohta Hän nousi vedestä, katso, taivaat avautuivat Hänelle, ja Johannes näki Jumalan Hengen laskeutuvan alas niinkuin kyyhkyn ja tulevan Jeesuksen päälle”** (Matt 3:16).

Vuonna 337, kun keisari Konstantinus makasi palatsissa Ankyronissa kuolinvuoteella, piispa Eusebius pirskotteli kolme kertaa hänen otsalleen kolminaisuuskaavaa käyttäen. Oliko se joku kaste? Turhaan siis Konstantinuksen oli tarvinnut tulla kristityksi, vaikkakin hän on loppuunsa asti palvellut auringonjumala Solia. Hengellisesti sokeat kirkkoisät ovat lisänneet kolminaisuuskastekaavan kolminaisuusopin syntymisen aikana siihen. Keksittyyn kolminaisuusoppiin sopi kolminaisuuskastekaava, jotta se saatiin uskottavaksi. Siinä on kyse „roomalaisesta kastetunnustuksesta”.

Jos kirkkoisät 3. ja 4. vuosisadalla ja kaikki teologit myöhemmin olisivat suorittaneet kastekäskyn niinkuin Pietari helluntaipäivänä (Apt 2) ja Paavali sen jälkeen (Apt 19:5), silloin ei ylipäänsä olisi ollut lainkaan mitään riitaa siitä. Ei kuitenkaan kukaan kirkkoisista ole voinut kertoa mistään kääntymyksestä Kristuksen tykö, ei mistään todellisesta pelastuskokemuksesta, saatikka mistään jumalallisesta kutumisesta.

Raamatussa ei ole kolminaisuusoppia kolmesta iankaikkisesta persoonasta eikä kolminaisuuskastetoimitusta. Siinä ei ole yhtään ainoaa paikkaa, missä olisi „Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä” kaavan käytöllä suoritettu yhtätäkään toimitusta — **ei yhtään ainoaa!** Jokainen rukous, perusteellisesti ottaen kaikki tapahtui Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä, sillä niin se on käsketty totisille uskoville Kol 3:17:ssä: „**Ja kaikki, minkä teette sanalla tai työllä, se kaikki tekkää Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä ...**”

Kolminaisuuskaavaa käytetään kaikissa kirkoissa kaikissa uskonnollisissa toimituksissa, kaikkien veljeskuntien ja loosien alkaessa, vieläpä spirituaalisissa istunnoissa ja ylipäänsä koko okkultismissa. Raamatullinen se ei ole, siis se voi olla vain epäraamatullinen; se ei ole jumalallista alkuperää, siis se on väärää innoitusta ja harhaanjohtamista. Siitä tulisi kaikkien ajatella, myös karismaatikkojen, jotka käyttävät „Jeesuksen Kristuksen” nimeä rukoukseen sairaitten puolesta, mutta ankarasti kieltäytyvät antamasta kastaa itsensä Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen.

Mutta täytyy myös astua esiin väriä kristuksia ja väriä profeettoja, jotta toteutuu se, mitä meidän Herramme on edeltä sanonut: „*Moni sanoo Minulle tuona päivänä: »Herra, Herra, emmekö me Sinun nimesi kautta ole ennustaneet ja Sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja Sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?» Mutta silloin Minä lausun heille julki: »Minä en ole koskaan teitä tuntenut: menkää pois Minun tyköäni, te laittomuuden tekijät!«*” (Matt 7:22-23).

Kuka voi käsittää, että koko kristikunnassa perusopeista kuten jumaluus, kaste ja ehtoollinen hallitsee epäselvyys, vaikka ne ovat kirjoitettuna päivänselvästi Raamatussa? Se on vain sentakia, koska ei olla pysytty Kristuksen eikä apostolien opissa. Valitettavasti on alkuperäinen paljastaminen, niin kuin se lahjoitettiin apostoleille, jo ensimmäisillä kristillisillä vuosisadoilla mennyt kadoksiin. Kirkkoisät ovat kantaneet sisään kristinuskoon vierasta, poliittisuskonnollista ainesta.

Tunnettu sveitsiläinen teologi Hans Küng on käsitellyt kirjassaan „Kristinusko” enemmän kuin tuhannella sivulla myös tätä tärkeää aihetta. Sivulla 126 hän kysyy: „**Missä Uudessa Testamentissa on puhe kolminaisuudesta?**” Ja välittömästi sen jälkeen hän kirjoittaa: „**Ei mitään kolminaisuusoppia Uudessa Testamentissa.**” Hän menee myös „Comma Johaneumiin” „*Kolme ovat, jotka todistavat taivaassa: Isä, Sana ja Pyhä Henki, ja nämä kolme ovat yksi.*” ja selvittää: „**Kuitenkin historiallis-kriittinen tutkimus on paljastanut tämän lauseen kolmannella tai neljännellä vuosisadalla Pohjois-Afrikassa tai Espanjassa syntyneeksi väärennökseksi, eikä hyödytä roomalaista tutkimusvirastoa yhtään mitään, että se vielä meidän vuosisatamme alussa yritti puolustaa tätä lausetta väärentämättömäksi. Mitä tämä selväkielellä tarkoittaa muuta kuin: juutalaiskristillisyydessä, niin, koko Uudessa Testamentissa on kyse uskosta Jumalaan, Isään, Jeesukseen, Poikaan ja Jumalan pyhään Henkeen, mutta se ei ole mikään oppi yhdestä Jumalasta kolmessa persoonassa (olemismuodot), eikä mikään oppi yhdestä »kolmiyhteisestä Jumalasta«, »kolminaisuudesta«**” (sivut 126-127).

Ehtoollinen

Myös ehtoollisen viettoon on sekoittunut mukaan pakannallisia ajatusaineiksia. Ei mikään ihme, että sen takia oli jo ennen uskonpuhdistusta, sen aikana ja jopa sen jälkeen yhä uudelleen teologisia kiistoja siitä.

Ymmärtääkseen ehtoollisen alkuperäisen merkityksen, täytyy lukea sitä koskevat Kirjoitusten paikat. Alkukristityt kutsuivat ehtoollista yksinkertaisesti „leivänmurtamiseksi”. He tulivat sitä varten myös kodeissa yhteen (Apt 2:42-47; Apt 20:7). Se oli pääsiäisaterian vieton yhteydessä, kun meidän Herramme asetti ehtoollisen (Joh 13; Matt 26; Mark 14). 2Moos 12:ssa, kun Herra Jumala antoi ohjeet ensimmäistä pääsiäistä varten, kuvasi Hän ensimmäistä kertaa Israelin kansaa „seurakunnaksi” (ecclesia = uloskutsuttu). Ensiksi täytyi uhrata uhriksi karitsa ja vuodatettu veri piti sivellä suojaksi heidän ovenkarmeihinsa: „**Ja veri on oleva merkki, teille suojeluksesi, taloissa, joissa olette; sillä kun Minä näen veren, niin Minä menen teidän ohitsenne, eikä rangaistus ole tuhoava teitä ...**” (2Moos 12:13). Karitsan liha valmistettiin ja syötiin yhdessä happamattoman leivän kanssa. Paavali viittaa siihen 1Kor 5:7:ssä, kun hän kirjoittaa: „**Peratkaa siis pois vanha hapatus, jotta olette uusi taikina; teidän vapaut kaikesta hapatuksesta; sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus teurastettu.**”

Joh 6:ssa me löydämme erityisen vertauspuheen, missä meidän Herramme sovittaa leivän vertauskuvan itseensä: „**MINÄ olen elämän leipä ... MINÄ olen elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta** (ensin Hän on leipä, sitten Hän antaa sen): **jos joku syö tästä leivästä, elää hän iankaikkisesti; ja se on se leipä, jonka Minä annan teille, Minun lihani, maailman elämän puolesta ...**” „**Jos te ette syö Ihmisenpojan lihaa ettekä juo Hänen vertansa, niin teillä ei ole elämää itsessänne ...**” „**...joka syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti!**”

Matt 26:ssa opetuslapset kysyivät: „**Mihin meidän tulee valmistaa pääsiäis-ateria?**” (jakeet 17-19). „**Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, kiitti, ja mursi leivän ja antoi sen opetuslapsilleen ja sanoi: »Ottakaa ja syökää! Tämä on Minun ruumiini.«**” (jake 26). Sen jälkeen seuraa jake 27: „**Sitten Hän otti maljan, sanoi kiitosrukouksen ja antoi sen heille ja sanoi: »Juokaa tästä kaikki.«**” Vasta sitten Hän sanoi: „**Sillä tämä on Minun vereni, uuden liiton veri, joka vuodatetaan monien edestä syntien anteeksiantamiseksi.**” (Katso myös Mark 14:24-25). Leipä syötiin, viini juotiin. Viittaamalla viiniin maljassa meidän Lunastajamme sanoi: „**Tästedes MINÄ en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa**” (Matt 26:29).

Lunastaja on vuodattanut verensä ja on sen kautta lahjoittanut meidän syntiemme anteeksisaamisen ja sovituksen Jumalan kanssa. **Leipää ja viiniä ei voi eikä tarvitse muuttaa; Kristusta ei voi eikä tarvitse enää muuta kertaa uhrata, Hän on tehnyt sen kertakaikkiaan.** Hän on jumalallisen pelastussuunnitelman mukaisesti „**... oman verensä kautta kerta kaikkiaan mennyt sisään taivaalliseen pyhäkköön ja on hankkinut meille iankaikkisen lunastuksen**” (Heb 9:12). Aamen.

Pääajatus on kirjoitettuna jo 3Moos 17:11:ssä: „**Ruumiin elämä on veressä!**” Lunastajan veressä oli jumalallinen, iankaikkinen elämä. Ja kaikissa Jumalan Pojan veren kautta lunastetuissa ja Sanasta ja Hengestä uudestisyntyneissä (Joh 3:3; Jaak 1:18; 1Piet 1:23) on sama iankaikkinen elämä, joka Jumalan Pojassa oli (1Joh 5:11-13). Paavali on kirjoittanut sen jokaiselle ymmärrettävästi 1Kor 10:16-17: „**Siunauksen malja, jonka me siunaamme: eikö se ole yhteys Kristuksen vereen? Leipä, jonka me murramme: eikö se ole yhteys Kristuksen ruumiiseen? Koska se on yksi ainoa leipä, huolimatta siitä, että meitä on monia, olemme me kuitenkin yksi ainoa ruumis, sillä me kaikki osallistumme tähän yhteen leipään.**”

1Kor 11:23-34:ssä apostoli kirjoittaa: „*...Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kunnes Hän tulee. Sentähden, joka arvottomalla tavalla syö leivän ja juo Herran maljan, hän tekee syntiä Herran ruumista ja verta vastaan ...*” (jakeet 26-27). Ehtoollisenvietto on kohokohta jumalanpalveluksessa. Jokainen tutkikoon itseänsä Jumalan edessä ja pyytäköön anteeksiantamusta. Ehtoollista vietetään todellisessa hartaudessa ja kunnioituksessa Hänen ruumiinsa uhriksi antautumisen ja Hänen pyhän verensä muistoksi, jonka Hän on vuodattanut meidän takiamme. Ilman taikinajuurta leivottu leipä siunataan seurakunnan edessä, murretaan ja annetaan; malja viinin kera samoin siunataan rukouksessa ja ojennetaan kaikille. Niin sen käytännössä ensimmäiset kristityt suorittivat, ja niin se on jätetty uusitamentilliselle seurakunnalle.

Takaisin Sanaan— takaisin alkuun

„...mutta Herran Sana pysyy iankaikkisesti«. Ja tämä on se Sana, joka on teille ilosanomana julistettu” (1Piet 1:25).

Vuosisatojen jälkeen, joiden aikana valtiokirkko oli toteuttanut maailmallista miekkaa ja hengellistä valtaa yksilöitten ja kokonaisten kansojen yllä, hengellinen uudistuminen ja takaisinpaluu Raamattuun raivasi itselleen tietä pääty-mässä olevassa keskiajassa.

Kaikissa herätyksissä ennen ja jälkeen uskonpuhdistuksen raamatullisesti uskoviksittulleet ovat jättäneet valtiokirkon ja joutuneet sen vainoamiksi. John Wyclif (1321-1384), joka on kääntänyt Vulgatan englanninkielelle, tunnisti Jumalan Sanan merkityksen ja tunnusti julkisesti: „**Minulle voi päteä vain se, mikä on kirjoitettu Raamatussa!**” Hän hylkäsi paaviuden ja hänet julistettiin 30 vuotta kuolemansa jälkeen kerettiläiseksi. Myös Jan Hus (1370-1415) saarnasi saamansa valaisun mukaan Raamatusta ja teki ratkaisun kaikenkäsittävää paaviuden oikeutta vastaan. Hänelle tuli Raamattu ainoaksi auktoriteetiksi uskonkysymyksissä. Näin hän kirjoittaa selvityksessään Johannes 8:31-32:een: „**Etsi totuutta, kuule totuutta, opeta totuutta, rakasta totuutta, sano totuus, pidä totuus, puolusta totuutta kuolemaan saakka!**” 6. heinäkuuta 1415 hän luovutti sielunsa Lunastajan Jeesuksen Kristuksen haltuun, rukoillen totuuden vihollisten puolesta anteeksiantamusta liekeissä rovion päällä kiinnisidottuna Konstanzin kirkolliskokouksen antaman kuolemantuomion jälkeen.

Martin Luther hylkäsi paavillisen anekaupan ja saarnasi parannusta ja vanhurskautusta uskon kautta. Jo vuonna 1520 hän julkaisi teoksen „Kirkon babylonialainen vankeus” ja toi esiin oman näkökantansa, että ei joku kirkollinen sakramentti saa aikaan autuutta, vaan ainostaan usko Jeesukseen Kristukseen tekee autuaaksi. Myös hänelle oli voimassa samoin „Sola Scriptura” — Yksin Kirjoitukset! Wormsin valtiopäivillä 18 huhtikuuta 1521 Martin Luther sanoi puheensa lopussa kuuluisaksi tulleet sanat: **„Koska minä en usko paavia enkä kirkolliskokouksia, koska tosiasia on, että ne usein ovat erehtyneet ja kietoutuneet omiin vastaväitteisiinsä, niin minä olen, ellei minua voiteta Kirjoitusten todistusten ja kirkkaitten perustelujen kautta, Kirjoituksista esittämieni todistusten vaakuuttama ja Jumalan Sanan vanki. En voi peruuttaa sitä enkä halua, koska ei ole turvallista eikä siunauksellista toimia omaatuntoa vastaan. Jumala auttakoon minua. Aamen!”**

Sveitsissä juhli uskonpuhdistus 1531 voittokulkuaan Huldreich Zwinglin kautta Zürichissä; Jean Calvin auttoi saamaan sen 1536 Genevessä läpimurtoon. He ja monet muut ovat myötävaikuttaneet omalta osaltaan senaikaiseen „protestanttiseen” herätykseen koko Euroopassa. Kaikkialla kokoontuivat yhteen rukoushetkiin uskovaksi tulleet ihmiset, joita asemansa saavuttanut kirkko nimitti „kerettiläisiksi”. Pieniä kokouksia, jotka syntyivät, niiden joukossa myös kasteliike, nimitettiin „lahkoiksi” ja vainottiin.

Mutta uskonpuhdistusta ei voitu enää pidätellä, ja Pyhät Kirjoitukset on seuraavien vuosisatojen herätyksissä yhä syvemmin ja kirkkaammin paljastettu ja julistettu. Herätyssaarnaajat kuten Graf Zinzendorf veljesseurakunnalle, John Wesley metodisteille, John Smith baptisteille, Menno Simon menoniiteille, William Booth pelastusarmeijalle ja monia muita astui esiin. Kaikki raamatullisen totuuden saarnaajat olivat yksimielisiä Kristuksen sijaisesta, joka vaati itselleen kaiken vallan maan päällä, ja korotti ja asetti itsensä kaiken sen yläpuolelle, mikä koskee Jumalaa ja jumalanpalvelemista, ja jota Paavali nimittää kadoituksen pojaksi (2Tess 2). He painottivat, että Jumalan Sana ei tunne „jotakin Kristuksen sijaista” (Vicarius Filii Dei) eikä mitään „Pietarin seuraajaa”, aivan samoin sitä, mitä meidän Herramme sanoi Matt 23:9: *„Eikä teidän tule kutsua Isäksenne ketään maan päällä — saatikka „Pyhäksi Isäksi” — ; sillä yksi on teidän Isänne, Hän, joka on taivaassa.”*

Yksi täytyy sanoa

On tunnettua, että uskonnot ovat ottaneet hallintansa alle kokonaiset kansat ja maat: täällä kristinusko, tuolla islamilaisuus, tuolla hindulaisuus tai buddhalaisuus. Siten katolilaisuus hallitsee eteläistä Eurooppaa Italiasta Espanjaan ja Porugaliin asti, sitävastoin pohjoiseen painottuneena Ruotsiin, Norjaan ja Suomeen asti on protestanttisuus. Kun katsotaan Pohjois-Amerikkaan, niin USA ja Kanada ovat samoin protestanttisuuden leimaamia, Etelä- ja Keski-Amerikan maat sitävastoin katolilaisuuden. Intiassa on pääasiallisesti hindulaisuus, koko Keski-Idässä islamilaisuus, Aasiassa buddhalaisuus. Kaikille uskonnoille yhteistä ovat lupaukset, jotka eivät vie takaisin Jumalan tykö, eivätkä sentähden myöskään yhdistä Hänen kanssaan. Se täytyy sentakia tulla selvästi sanotuksi: **Jumalan pelastus ei ole missään uskonnossa tai kirkossa, vaan ainoastaan Jeesuksessa Kristuksessa.** Ei yhdelläkään ihmislupauksella taivaasta ja paratiisista ole mitään tekemistä Jumalan kanssa. On olemassa vain Yksi – nimittäin Lunastaja itse, joka voi sanoa: *„Totisesti Minä sanon sinulle: vielä tänä päivänä sinä olet oleva Minun kanssani paratiisissa”* (Luuk 23:43).

Ei mikään niinkutsutuista kristillisistä kirkoista, ei katolinen eikä ortodoksinen ei anglikaaninen eikä luterilainen eikä kalvinistinen, ei myöskään koptinen eikä mikään muu ole Kristuksen, Lunastajan, perustama seurakunta. Niin on esimerkiksi paavi tosin roomalaiskatolisen kirkon päämies ja patriarkka ortodoksikirkon päämies, mutta ei Jeesuksen Kristuksen seurakunnan pää. Canterburyn arkkipiispa on tosin anglikaanisen kirkon hengellinen johtaja, mutta ei kuitenkaan Jeesuksen Kristuksen seurakunnan pää. Tämä pätee kaikkiin kristillisiin tunnustuksiin, joilla kaikilla on eroavaisuuksistaan huolimatta „nikealais-kalkedonilainen uskontunnustus” yhdessä Rooman kirkon kanssa. Ensimmäinen teologinen edellytys protestanttisten yhteisöjen jäsenyydelle „kirkkojenmaailmanneuvostossa” on Wikipedian mukaan **„Uskon tunnustaminen kolmiyhteiseen Jumalaan, niinkuin hänet on ilmaistu Raamatussa ja nikealais-konstantinopolilaisessa uskontunnustuksessa.”**

Mutta se ei ole elävän Jumalan seurakunnan uskontunnustus. Jeesuksen Kristuksen seurakunta uskoo ainoaan Jumalaan, niin kuin Raamattu Hänet todella todistaa. Se pysyy voimassa kaikkina aikoina kaikkien maiden, kansojen, rotujen ja kielten raamatullisesti uskoville. Herra itse on sanonut: *„Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta ...”* Elävän Jumalan seurakunta ei ole mikään valtiollisesti tunnustettu uskonto, vaan muodostaa Herran ruumiin, niin kuin on kirjoitettu: *„Mutta te olette Kristuksen ruumis, ja kukin*

on jäsen siinä oman osansa mukaan” (1Kor 12:27). Totisessa lunastettujen seurakunnassa on **Jeesus Kristus pää (Ef 4:15) ja Raamattu Jumalan Sanana ainoa auktoriteetti.**

Totinen Usko

„Hän, joka ei usko Jumalaa, tekee Hänet valehtelijaksi” (Joh 5:10).

„Päinvastoin se pysyy siinä: Jumala on totinen, vaikkakin jokainen ihminen on valhettelija, niinkuin se Kirjoituksissa sanotaan: »Sinut tulee tulla havaituksi vanhurskaaksi sanoissasi ja pysyä voittajana, kun sinun kanssasi oikeutta käydään.«” (Room 3:4).

Aabrahamista sanotaan: *„Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi”* (Room 4:3; Gal 3:6). Aabraham on totisen uskon paras esimerkki: Totinen usko on mahdollista vain, kun Jumala Sanansa kautta voi puhua jokaiselle henkilökohtaisesti. Epäusko syntyy, kun sallii, että vihollinen asettaa kyseenalaiseksi sen, mitä Jumala Sanassaan on sanonut. Sekä usko kuin myös epäusko alkoivat jo paratiisissa. Sen jälkeen kun Herra Jumala oli puhunut Aadamille, Saatana kietoi Eevan keskusteluun siitä, mitä Jumala oli sanonut. Saatana ottaa aina sen, mitä Jumala on sanonut, kylvää epäilyksen, lisää siihen, ottaa pois siitä, kääntää vääräksi, tulkitsee. Lopputuloksena oli epäusko, joka johti tottelemattomuuteen ja viettelykseen syntiinlankeemuksessa. Myös Lunastajamme luokse saatana tuli mukanaan tämä: „On kirjoitettu ...” Se on se varsinainen kiusaus. Ilman Jumalan Sanan kyseenalaiseksi asettamista ei mikään kiusaus, mikään viettelys, ei mikään rikkomus ole lainkaan mahdollinen. Kuitenkin Herra vastasi hänelle: *„Mutta on taas kirjoitettu ...”* (Matt 4:1-11; Mark 4:1-13). Myös teologien kohdalla voivat aiheet olla raamatullisia, kuitenkin mitä niistä sanotaan, voi olla päinvastoin. Jos joku ottaa jonkun raamatunpaikan ja tuo esiin epäilyksen, niin se on vihollinen, joka haluaa tehdä sen kiusaukseksi, joka johtaa lankeemukseen. Totiset jumalanlapset ottavat siihen lisäksi seuraavan raamatunpaikan, joka valaisee aihetta vielä kirkaammin.

Kristuksen ensimmäinen ja toinen tuleminen kuuluvat Jumalan pelastussuunnitelmaan

Kristuksen ensimmäisessä tulemuksessa kävi toteen Johannes Kastajan palvelustehtävässä profetia Mal 3:1:stä: *„Tietäkää, Minä lähetän enkelini,*
32

että hän valmistaa tien Minun eteeni” (Matt 11:10; Luuk 7:27). **Lupaus, joka löytää täyttymyksen ennen Kristuksen takaisinpaluuta, kuuluu: „Tietäkää, Minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin suuri ja peljättävä Herran päivä tulee”** (Mal 4:5-6). Sen vahvisti meidän Herramme Johannes Kastajan palvelustehtävän jälkeen: *„Hän antoi heille vastaukseksi: »Elia tosin tulee ja asettaa jälleen kaiken oikeaan tilaan«*” (Matt17:11). Mark 9:12:ssa meidän Herramme on uudelleen vahvistanut: *»Niin, Elia tosin tulee ensin ja tuo kaiken jälleen oikeaan tilaan.«*

Monissa raamatunpaikoissa on suoraan puhe *„Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluusta”*. Alusta asti oli Hänen takaisinpaluunsa odotus keskeinen aihe kaikkien uskovien kohdalla. Tämä odotus on perustunut lupaukselle, jonka Hän itse on antanut: *„ ... ja kun Minä olen mennyt sinne ja valmistanut teille paikan, palaan Minä takaisin ja olen ottava teidät tyköni, jotta myös te olette siellä, missä Minä olen”* (Joh 14:3).

Opetuslasten kysymykseen takaisinpaluunsa merkistä ja maailmanlopusta (Matt 24:3) Herra vastaa seuraavin sanoin: *„ ...tämä valtakunnan pelastussanoma tulee saarnata koko maanpiirin yllä kaikille kansoille todistukseksi, ja sitten loppu on tuleva”* (Jae 14). Ei ole milloinkaan aikaisemmin ollut aikaa, jolloin evankeliumi on tavoittanut modernin median kautta maapallon kaukaisimmatkin paikat niinkuin nyt. Peruusteellisesti ottaen on täyden evankeliumin julistuksessa kyse siitä, että **uskovat valmistetaan Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluuseen**, sillä niin on kirjoitettu: *„ ...ne, jotka olivat valmiit, menivät Hänen kanssaan hääaterialle ja ovi suljettiin”* (Matt 25:10).

Kristuksen takaisinpaluu oli apostolien aikana julistuksen pääaihe ja sitä se on myös meidän ajassamme. Kirjeessä tessalonikalaisille apostoli Paavali kirjoittaa: *„Sillä kuka on meidän toivomme, ilomme ja meidän kerskauksemme kruunu, ellette myös te, meidän Herramme Jeesuksen kasvojen edessä Hänen takaisinpaluussaan?* (1Tess 2:19). Apostoli Paavali on voinut päättää todistuksensa sanoilla: *„Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden voittoseppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle tuona päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan kaikille, jotka ovat rakastaneet Hänen ilmestymistään”* (2Tim 4:8).

Nyt, näin lähellä ennen Kristuksen takaisinpaluuta, täytyy kaikkien, jotka kuuluvat Herran seurakuntaan, saada samat pelastuskokemukset kuin alussa ja tulla tuoduksi takaisin alkuperäiseen ja kirjoitusten mukaiseen tilaan Jumalan

edessä. Niin on sen apostoli Pietari jo aikanaan edeltäsanonut viittaamalla Kristukseen ja uskovaisiin: *„Taivaan tosin piti omistaman HÄNET niihin aikoihin asti, jolloin jälleen kohdallensa asetetaan kaikki se, minkä Jumala on julistanut ikiajoista saakka pyhään profeettainsa suun kautta”* (Apt 3:21). **Elävän Jumalan seurakunnassa täytyy olla ennen Kristuksen takaisinpaluuta niinkuin alussa oli; ensimmäisen ja viimeisen saarnan samoin kuin ensimmäisen ja viimeisen kasteen, jokaisen opin ja käytännön täytyy pitää yhtä alkuperäisen kanssa.** Sama evankeliumi, sama usko, sama kaste saarnataan nyt maailmanlaajuisesti, ja kaikki, jotka todella uskovat, niinkuin Kirjoitukset sanovat, kokevat syntiensä anteeksisaamisen ja antavat kasta itsensä niinkuin alussa Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen ja saavat hengenkasteen. **Tämä on ainut apostolinen, totinen, raamatullinen malli (Apt 2:38-39; Apt 8:14-17; Apt 10:43-48; Apt 19:5-6), joka pätee loppuun asti Jumalan edessä.**

Tästä ei saa vaieta

„Totisesti, totisesti Minä sanon teille: Joka silloin, kun Minä lähetän jonkun, ottaa hänet vastaan, hän ottaa vastaan Minut; mutta joka ottaa vastaan Minut, vastaanottaa hänet, joka on Minut lähettänyt” (Joh 13:20).

Niinkuin Jumala itse on kutsunut ja lähettänyt Aabrahamin, Mooseksen ja profeetat, niin Hän on myös lähettänyt Johannes Kastajan, ja niin Hän on myös henkilökohtaisesti kutsunut Paavalin ja varustanut erityisellä pelastushistoriallisella tehtävällä kokonaisseurakuntaa varten. Sama Jumala on antanut lupauksen **lähettää Elian kaltaisen profetaan** (Mal 4:5-6), ennenkuin pelastuksen päivä päättyy ja Herran päivää koittaa. Tämä lupaus kaikkein viimeisintä armonajan ajanjaksoa varten, jossa me nyt elämme, ennenkuin aurinko kadottaa paisteensa ja kuu muuttuu vereksi (Joel 3:4; Apt 2:20; Ilm 6:12), on käynyt toteen. Kun baptistisaarnaaja William M. Branham 11. kesäkuuta 1933 erään evankelisaation jälkeen Jeffersonvillessä, Indianassa, USA:ssa kasto noin 300 vastakääntynyttä Ohio-joessa, tapahtui jotakin poikkeuksellista: Kello 14:00, kun hän oli aikeissa kasta seisemättöistä ihmistä, tuli ylikuonnollinen valo alas näkyvänä myös useammille tuhansille läsnäoleville, rannallaseisoville ihmisille, jäi paikoilleen muutamia metrejä jumalanmiehen yläpuolelle ja englanninkielellä kaikui sanat: **„Niinkuin Johannes Kastaja lähetettiin edeltämään Kristuksen ensimmäistä tulemusta, niin on oleva sanoma, joka sinulle annettiin, Kristuksen toisen tulemuksen edeltäjä.”** Järjestäytynyt lehdistö USA:ssa ja Kanadassa ovat tuohon aikaan kirjoittaneet siitä. On yleisesti tunnettua, että Jumala käytti William Branhamia toisen maailmanso-

dan jälkeen, erityisesti toukokuusta 1946, maailmanlaajuisista parantamis- ja herätysliikkeen läpimurtoa varten.

Jumalanmiehen William Branhamin vahvistetun palvelustehtävän kautta Her-
ra itse on tuonut kansansa takaisin raamatullisiin totuuksiin jumaluudesta,
kasteesta, ehtoollisesta ja kaikista opeista. Koko Jumalan neuvopäätös on julis-
tettu ja puhdas raamatullinen sanoma kuulutettu maailmanlaajuisesti totisten
uskovien uloskutsumiseksi, erottumiseksi ja valmistumiseksi **Kristuksen iha-
naan takaisinpaluun päivään mennessä** (Joh 14:1-3; 2Kor 6:14-18; 1Tess
4:13-18).

Niinkuin Elia otti 12 kiveä Israelin 12 heimon mukaisesti ja rakensi niillä uu-
delleen Jumalan alttarin ja kutsui Jumalan kansan Karmel-vuorelle ratkaisun-
tekemiseen (1Kun 18:17-40), niin asetettiin meidän ajassamme, tässä pelastus-
historian tärkeimmässä ajanjaksossa, 12 apostolin opit uudelleen valoon, ra-
kennettiin jälleen Jeesuksen Kristuksen seurakunta apostolien alkuperäiselle
perustukselle, **ja jokainen on kutsuttu tekemään ratkaisu: „Kuinka kauan
te onnutte molemmille puolille? Jos HERRA on Jumala, niin seuratkaa Hän-
tä, mutta jos se on Baal, seuratkaa sitä!”** (1Kun 18:21).

Viimeinen kehoitus

Tänä päivänä teologit tietävät, että Johannes Kastaja oli luvattu profeetta (Jes
40:3, Mal 31:1), joka valmisti Herralle tien, mutta jonka kirjanoppineet hylkä-
sivät: „ ... *mutta fariseukset ja kirjanoppineet ovat hyljänneet Jumalan pelas-
tusneuvopäätöksen itseään kohtaan, kun eivät antaneet hänen kastaa itse-
ään*” (Luuk 7:30). Toistuuko nyt se, mitä silloin tapahtui? Luuk :19:ssä jopa
Lunastaja itki Jerusalemiä ja sanoi: „ ... *ettet ole tuntenut armollista esik-
koaikaasi*” (Jae 44). Eivätkö myös tänä päivänä **Jumalan pelastusneuvo-
päätöksen** hylkää ne, jotka kieltäytyvät uskomasta raamatullisesti, tulla kaste-
tuksi raamatullisesti? Ei varmastikaan riitä, uskonnollisesta perinteestä rukoilla
vilpittömästi „Isämeidän rukouksessa: „ ... Tulkoon Sinun valtakuntasi,
tapahtukoon Sinun tahtosi ...”, kun ei lainkaan ajatella tehdä **Jumalan tahtoa,
joka yksin on paljastettu Jumalan Sanassa.**

Eikö meidän ajassamme toistu samoin se, mitä meidän Herramme aikanaan
on sanonut: „*Voi teitä, te lainoppineet! Te olette ottaneet pois pelastuksen tie-
don avaimen; itse te ette ole menneet sisälle, ja niitä, jotka halusivat mennä si-
sälle, te olette estäneet*” (Luuk 11:52)? Eivätkö kaikki rakenna omaa valtakun-

taansa, omaa kirkkoansa? Eikö kaikilla ole omat ohjelmansa? Mitä on heidän kanssaan, jotka tulivat ulos uskonpuhdistuksesta, aina helluntailiikkeeseen asti, ja siitä huolimatta yhä vielä julistavat omaa evankeliumiaan?

Maailmankirkko haluaa kaikkien kristillisten tunnustusten uskonnollista ykseyttä ja loppujen lopuksi maailmanauktoriteetiksi kaikille uskonnoille yhden päämiehen johtajuuden alaisuudessa, kun vedotaan Johannes 17: „... *että he kaikki olisivat yhtä!*” Paavi Franziskus on sijaistoimijana pyytänyt anteeksi kaikilta toisinuskovilta, joita katolinen kirkko jolloinkin vainosi, valdolaisista aina helluntailiikkeeseen asti. Niin, ei pidä painottaa enää erottavaa, vaan ainoastaan enää kaikkea yhdistävää — yhteistä tunnustusta „kolmiyhteiseen Jumalaan. Kirkkojen yhdistymisellä on ehdoton etusija katsottaessa 500-vuotisuuskonpuhdistusjuhlaan vuonna 2017.

Miten on kaikkien raamatullisesti uskovien yhdistyminen Jumalan kanssa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta, seurakunnan päänä?

Kuka kaikista vastuullisista monissa kristillisissä lähetystoiminnoissa, aina maailmantunnettuihin hyvinvointi-saarnaajiin ja miljooniin kuulijoihin asti, valmistautuvat todella lähelläolevaan Kristuksen takaisinpaluuseen? Vaatimus jokaiselle yksilölle kuuluu: Takaisin Jumalan tykö! Takaisin alkuun! Takaisin iankaikkisesti pysyvään Sanaan, joka on lähtenyt Jerusalemissa! **Kuka asettuu Jumalan puolelle, ottaa yksin Sanan ohjenuoraksi eikä antaudu yhteenkään kompromissiin?**

Jesajan täytyi huudahtaa: „*Kuka on uskonut meidän julistuksemme, ja kenelle Herran käsivarsi on paljastettu?*” (Jes 53:1). Myös Paavali on saanut kokea: „*Mutta tosin, eivät kaikki ole olleet kuuliaisina evankeliumille; sanoohan Jesaja: »Herra, kuka on uskonut meidän sanomamme?»*” (Room 10:16). Kuka voi uskoa, niinkuin Kirjoitukset sanovat? Kuka kunnioittaa Jumalan Sanaa ja antaa oikaista itsensä? Jokaisen täytyy henkilökohtaisesti tehdä ratkaisu itsensä puolesta, kiinnittykö johonkin täysin epäraamatulliseen uskontunnustukseen **vai antaako totisen apostolien ja profeettojen tunnustuksen päteä.** Ei hyödytä mitään vaihtaa yhdestä uskonnosta toiseen, yhdestä kirkosta toiseen. Jumalan Sana siemenenä täytyy vastaanottaa sydämeen, ja sen täytyy tuoda esiin Jumalan Hengen kautta jokaisessa henkilökohtaisesti uusi, iankaikkinen elämä uudestisyntymisen kautta (Joh 3:7; 1Piet 1:23). Se tulee hyvin vakavaksi, ja meidän täytyy tehdä ratkaisu, jonka kanssa me siirrymme iankaikkisuuteen.

Kaikki, jotka löytävät armon Jumalan tykönä, tutkivat itseään, onko heidän kohdallaan niin, kuin meidän Herramme on sanonut: „ **Mutta tulee aika, niin, se on jo nyt, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää Hengessä ja Totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo. Jumala on Henki, ja jotka Häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla Häntä Hengessä ja Totuudessa**” (Joh 4:23-24) Joka ei palvo Jumalaa totuudenmukaisuudella totuuden Hengessä totuuden Sanan mukaisesti, hän rukoilee Jumalan ohitse: „**Tämä kansa kunnioittaa Minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on Minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat Minua, koska he opettavat oppeina ihmiskäskyjä**” (Matt 15:8-9; Mark 7:6-7).

Lopuksi täytyy vielä kerran tulla painotetuksi: Totinen uskontunnustus, totinen oppi on kirjoitettu vain Raamatussa, ja meidän täytyy tutkia itseämme Jumalan edessä, tunnustammeko me Jeesuksen Kristuksen seurakunnan päänä ja palaammeko me takaisin apostolien oppiin, joka lähti Jerusalemissa, vai pidämmekö me kiinni siitä, joka on lähtöisin roomalaisen valtakunnan valtiokirkosta. Annammeko me yksinomaan Jumalan Sanan päteä vai pysymmekö itsepintaisesti uskonnollisissa perinnäissäännöissä? Kehoitus on suunnattu meille kaikille: „**Tänä päivänä, kun te kuulette Hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne**” (Hebr 4:7). **Kenellä on korvat kuulla, hän kuulkoon, mitä Jumalan Hengellä on sanottavana kaikille Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa! Niin se on kirjoitettu seitsemän kertaa Ilmestyskirjassa (luvut 2 ja 3).**

Lopunajan profetia käy täytäntöön

Me huomaamme kaikki, että maapallolla kaikki on muuttunut: avioliitto, perhe ja yhteiskunta eivät enää ole sitä, mitä ne kerran olivat. Maapallon lämpeneminen ja ilmastonmuutos ovat saaneet levottomuutta herättävän laajuuden. Luonnonkatastrofit lisääntyvät ja tulevat voimakkaimmiksi. Maailmanlaajuiset levottomuudet saavat ihmiset pelkäämään tulevaisuuttaan. Kaikkialla lisääntyvät kriisijoukot, erityisesti Lähi- ja Keski-Idässä. Koko maailma on myllerryksessä ja miljoonat ovat paossa. Hallitukset etsivät ratkaisuja, jotka ovat selvästi liikaa vaadittuja.

Meidän Herramme on puhunut Matt 24:ssä, Mark 13:ssa, Luuk 21:ssä ja muissa paikoissa siitä, mitä on tapahtuva ennen Hänen takaisinpaluutaan, ja me näemme sen täyttyneenä. Koko lopunajan kehitys, johon me emme tässä voi käydä lähemmin sisään, on edeltäsanottu raamatullisessa profetiassa. Viimei-

sellä sanomalla, viimeisellä kutsulla tulee tulla annetuksi ihmisille maan päällä mahdollisuus tehdä oikea ratkaisu Jumalan edessä.

Iankaikkisesti pätevä evankeliumi saarnataan nyt kaikille kansoille todistukseksi, niinkuin meidän Herramme itse on sen ilmoittanut: **„Ja tämä valtakunnan pelastussanoma on saarnattava kaikille kansoille maan päällä todistukseksi, ja sitten tulee loppu”** (Matt 24:14). Me olemme todella lähellä luvattua Kristuksen takaisinpaluun edessä (Joh 14:1-3). Lopunajan merkit viittaavat siihen selvästi, sentähden täytyy kaikkien, jotka todella haluaisivat uskoa raamatullisesti, jättää omat tiensä ja löytää tie Jumalan luo. Herra itsehän on sanonut Luuk 21:ssä: **„Mutta kun nämä alkavat tapahtua, silloin rohkaistakaa itsenne ja nostakaa päänne; sillä teidän lunastuksenne lähestyy”** (Jae 28).

Tämän selvityksen ei pidä päättyä ilman viimeistä raamatullista kehoitusta kaikille Jumalaa pelkääväsille, jotka uskovat Jumalan Sanan:

„Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa! Sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä?

Miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa?

Miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Sillä mehän olemme elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala on sanonut: »MINÄ olen asuva ja vaeltava heidän keskellään; Minä olen oleva heidän Jumalansa ja heidän tulee olla Minun kansani.«

Sentähden: »Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä«, käskee Herra, »älkääkä saastaiseen koskeko, niin Minä otan teidät huostaani« ja »Minä olen teidän Isänne, ja teidän tulee olla Minulle poikia ja tyttäriä«, sanoo Herra, Kaikkivaltias” (2Kor 6:14-18).

„Silloin minä kuulin toisen äänen taivaasta huutavan:»Lähtekää siitä ulos, te Minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisittekin kärsiä hänen vitsauksistansa!«” (Ilm 18:4)

„Ja nyt, lapsukaiset, pysykää Hänessä, että meillä Hänen ilmestyessään on turva eikä meidän täydy Hänen takaisinpaluussaan häveten astua takaisin Hänen edestään” (1Joh 2:28)

„Ja katso, Minä tulen pian! Autuas se, joka ottaa tämän kirjan profetian sanoista vaarin!” (Ilm 22:7).

„Taivas ja maa katoavat, mutta Minun sanani eivät koskaan katoa!” (Luuk 21:33).

**Jos Sinun Sanasi ei enää ole pätevä,
missä on silloin minun uskoni lepäävä?
Minä en välitä tuhansista maailmoista,
mutta Sinun Sanaasi tahdon noudattaa.**

(N. L. Graf v. Zinzendorf)

Hän, joka haluaisi saada tietää enemmän siitä, mitä Jumala meidän ajassamme on tehnyt ja vielä tekee, voi milloin tahansa kääntyä ilmoitettuun osoitteeseen.

Näin me olemme tavoitettavissa:

**Missions-Zentrum
Postfach 100707
D-47707 Krefeld
Germany**

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de

Kotisivu: <http://www.freie-volksmission.de>

